

"סוד החשמל"

גליון חג הסוכות תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

התרגום של סוכה הוא במטליא אותיות טבל מיא.

מובא ב'שער הכוונות' להאריז"ל (סוכות ח"ב ע' רצז), שיש הדור ועדיפות לברך ולנענע את הלולב בתוך הסכה דוקא. דסכה היא אור המקיף, ולולב הוא אור פנימי, דחוט השדרה הוא פנימי, לכן יש ענין לנענע את הלולב בסכה כדי להתקשר עם המקיף יחד עם הפנימי, וכן שמעתי מהרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א על פי הגר"א שאותיות הלשון **דטלנ"ת** מרמזות על ד' מינים נטלת ד', ואותיות **סוכ"ה** הן מד' מוצאות הפה האחרים. **ס** – שנים. **ו** – שפתים. **כ** – גרון. **ה** – חיך. דלשון מסמלת את הפנימי שבפה כמובא בזהר חדש (יתרו מג). לכן הלשון מסמלת את הד' מינים. ושאר המוצאות שמסובבים את הלשון מסמלים את המקיף לכן הם בסוד סכה. וכן מובא בשם הגר"א ששיבה בסכה מכניעה את היצר הרע של לשון הרע. כמו שכתוב (תהלים לא, כא) **"תצפנם בסכה מריב לשונות"**. וכן **סכה** בגימטריא פה. וכן הכתוב (ויקרא כג, לג) **"חג הסוכות שבעת ימים"** ר"ת **שיח"ה**. וכן מצינו בגמרא (ערכין טז.) **מעיל מכפר על לשון הרע**, ובארנו במאמר 'חטי החשמל' שמעיל מסמל את האור המקיף שמתקשר עם הפה, וכן **מעיל** בגימטריא **"סככים"**.

נראה לתת משל לבאר את השפעת המקיפים על האדם, אדם הולך ברחוב ומתבונן סביבו, ואחר כך אותו אדם נכנס לרכב חדש ורואה שוב את אותו רחוב דרך הרכב, מדוע הרחוב נראה יותר יפה מבעד לרכב, זה סוד המקיפים; כשאדם נמצא בארץ ישראל או בסכה או טבל במקנה ובכל מקום שנותן לו מקיף רוחני, הוא מקבל כמו רחב רוחני לראות ולהבין יותר טוב את התורה ולהתפלל יותר טוב. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהתרגום של **סוכה** הוא **במטליא** אותיות **טבל מיא**. וכן **סכך** בגימטריא **חופה** ושניהם נעשים תחת כפת השמים. עין בגמרא (ב"ב עה.) שאחד משבע החפות שעתידי הקב"ה לעשות לכל צדיק, נקרא עין. וכן נראה שהלשון בחז"ל **'חוף היים'**, או חוף הנהר, הוא מלשון **חפה**. דחוף היים מרמז על קרקעית היים, שמי היים מכסים אותה בבחינת חפה, כמו שכתוב (ישעי' יא, ט) **"כמים לים מכסים"**. ורואים שענין הוא בחינת חפה. על פי זה נראה לי שבאת הקושיא ששמעתי מהרה"ג ר' יעקב גלינסקי שליט"א מדוע לא באים אושפיזין בפסח. כיון שסכה היא בחינת חפה, ובזמן החפה באות הנשמות מהעולם העליון.

שמעתי קושיא מהרה"ג ר' אלכסנדר פוגל שליט"א בשם המהר"ל. (גור אריה במדבר י לד), אם סכה היא זכר לעניי כבוד היה צריך לעשות סכך מכל צדדי הסכה, כמו שהיו עניי הכבוד מכל הצדדים. ומישב שעניי הכבוד היו דבר שמימי, ודבר שמימי הוא כדורי, וממילא כשהוא יורד למטה הוא מקיף

מכל הצדדים בבחינת כדור, ואנו עושים סכך כלפי השמים לרמז שזכינו בדבר השמימי. ונראה לי שב דסכך שנמצא מעל הראש מרמז על שעבוד המוח לקב"ה. כמו שרואים בתפלין שנמצאים מעל הראש, שמשעבדים את המוח לקב"ה, וכשהמוח משעבד כל הגוף כלול בו, באותה בחינה של ענני הכבוד שהקיפו את כל הגוף. וכן מצינו בגמרא (סוכה כו. מו.) שמקשרת הלכות סכה להלכות תפלין. וכן מצינו במדרש (שהש"ר ז, יג) **"מה יפית בתפלין ומה נעמת בסכה**. וכן מובא ב'שפת אמת' (סוכות תרמ"ט) שמצות סכה היא בבחינת תפלין של ראש. וכן הכתוב (ישעי' ד, ו) **"וסכה תהיה לצל"** בגימטריא תפלין. והוסיף הרה"ג ר' אדם מ' שליט"א שסכת דוד הנפלת אותיות תפלין.

מאמר 'סוד החצי' פרק יב'

המחצות הקרויות נפיל מצני"ה כרקים אמאמר 'סוד החצי' עם הוספות חדשות נוספו לאחרונה.

חג הסוכות בסוד החצי העליון.

מצינו בזהר (השמטות רנב:) שעמוד הענן שהיה במדבר סמל את קו החסד, ועמוד האש סמל את קו הגבורה. בארנו במאמר 'חשמל דם' שעמוד האש במדבר סמל את הזווג של הקב"ה עם כנסת ישראל בבחינת עונה שהיא אור פנימי. ובארנו במאמר 'חשמל סכה' שענני כבוד ועמוד הענן סמלו את האור המקיף שהיה לישראל במדבר. נראה דלכן עמוד האש היה פנימי ועמוד הענן היה מקיף, דרך עמוד האש שמסמל את קו הגבורה יורד למטה למלכות להשפיע בפנימיות בבחינת עונה. מה שאין כן עמוד הענן המסמל את קו החסד, כיון שהשפעתו נשארת למעלה הוא מתגלה למטה על ידי אור מקיף, לרמז שאור זה מקיף מלמעלה ואינו יורד למטה והוא שיך לחצי העליון של החסדים. וכן כתוב (שמות מ, לח) **"כי ענן ה' על המשכן יומם ואש תהיה לילה בו לעיני כל בית ישראל בכל מסעיהם"**, ורואים שעמוד האש היה פנימי **"בו"**, ועמוד הענן היה מקיף **"על המשכן"**. וכן מובא ב'אוצרות חיים' להאריז"ל (הארות ז"ן פ"ז) **"ז' ענני כבוד הם בחסד"**. וכן מובא ב'שער הפונות' להאריז"ל (סוכות ח"ב ע' שכא) ששם **"אל"** במלוי **"אלף למ"ד**, בגימטריא הקף כי כל המקיפים הם בבחינת שם **"אל"** המסמל את מדת החסד. וכן רואים שאהרן הכהן שהיה בבחינת חסד הביא לישראל את המקיפים של ענני הכבוד. ומצינו שיטת רבי בגמרא (יומא יז:) **"והיתה לאהרן ולבניו מחצה לאהרן ומחצה לבניו"**, ורואים שאהרן מקבל חצי. וכן בארנו במאמר 'חשמל לולב' שאהרן הוא בחינת תפארת השיך לחצי העליון של החסדים.

וכן מובא ב'שער ההקדמות' להאריז"ל (ע' רפא) שהעפעפים של העין נקראות בשם עבים, והן בסוד שם ע"ב. ומבאר לדברינו דעפעפים הן בבחינת מקיפים של העין לכן הן שיכות לשם **"ע"ב"**, שהוא בגימטריא חסד ומסמל את מדת החסד. וכן פרוש המלה **עב** הוא ענן המסמל את מדת החסד.

מְצִינּוּ בַגְמָרָא (סוכה ו): תְּנוּ רַבָּנָן שְׁתֵּימָּה כְּהַלְכֵתָן וְשְׁלִישִׁית אֶפְלוּ טַפַּח. וּבִשְׁעַר הַפְּנוֹת' לְהֶאָרִיז"ל

(סוכות ח"ב ע' שד) מְבָאָר דִּין זֶה שֶׁהִסְפָּה מְסַמְלֵת אֶת הָאוּר הַמְקִיף שֶׁל הַחֲסָדִים וְעַנְיֵי הַכְּבוֹד, שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת חֲבוּק הַמְלָכוֹת שֶׁהִיא בְּבַחֲיִנַת נִקְבָּה, בְּיַד יְמִינוֹ שֶׁל הַקַּב"ה כְּפִיכּוֹל, "וְיִמִּינוֹ תַחֲבִקְנִי", וְזֶה בָּא קֶדֶם הַזְּוּג שֶׁל שְׁמִינֵי עֶצְרַת. דְּחֲבוּק הוּא בְּבַחֲיִנַת אוּר מְקִיף, וּבְחֲבוּק הַנִּקְבָּה מְחַבְּקִים ב' צְדָדִים וְעוֹד טַפַּח בְּצַד ג'. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (פְּנַחֲס רְנָה): שֶׁהָאוֹת מ' סְתוּמָה מְסַמְלֵת אֶת ד' דְּפְנוֹת הַסֶּכֶה, וְאוֹת זוֹ מְסַמְלֵת אֶת הַמְלָכוֹת הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁל אִמָּא עֲלָאָה שֶׁהִיא בְּבַחֲיִנַת לָאָה, הַמְסַמְלֵת אֶת הַחֲצִי הָעֲלִיּוֹן, כְּמוּבָא בִשְׁעַר הַפְּנוֹת' לְהֶאָרִיז"ל (הַלִּילָה ח"א שֶׁסֵּט). נִרְאָה דְּכִיּוֹן שֶׁסֶכֶה מְסַמְלֵת אֶת הַחֲסָדִים שֶׁנִּשְׁאָרִים לְמַעְלָה וְהֵם רַק בְּבַחֲיִנַת מְקִיף, לְכֵן מְסַפִּיקוֹת שְׁתֵּי דְפְנוֹת שֶׁהֵן חֲצִי, לְרַמֵּז שֶׁהִסְפָּה מְסַמְלֵת אֶת הַחֲצִי הָעֲלִיּוֹן. וְלְכֵן מוֹסִיפִים טַפַּח כְּפִי שְׁאוּמֵר הָאָרִיז"ל שֶׁסוּד הַחֲבוּק שֶׁמְסַמֵּל אֶת הַמְקִיף יֵשׁ בּוֹ עוֹד טַפַּח. דְּבִאֲרָנוּ לְגַבֵּי אֶפִּיקוֹמֵן שֶׁהַחֲצִי שֶׁנִּשְׁאָר לְמַעְלָה הוּא יוֹתֵר גְּדוֹל וְחָשׁוּב כִּיּוֹן שֶׁהוּא נִשְׁאָר לְעֵתִיד לְבָא, וְלְכֵן חוֹתְכִים חֲצִי גְדוֹל וְחֲצִי קָטָן, כֵּן בְּחֲבוּק הַחֲצִי שֶׁמְסַמֵּל אֶת הַלְעֵתִיד לְבָא מְסַמְלִים אוֹתוֹ בְּחֲצִי גְדוֹל יוֹתֵר עַל יְדֵי הַטַּפַּח הַנוֹסֵף. וְכֵן חֲבוּק עִם הַד' אוֹתֵיּוֹת בְּגִימְטְרִיא צַל אוֹ עִמּוּד אוֹ מְסַךְ שֶׁמְסַמְלִים אֶת הָאוּר הַמְקִיף שֶׁל הַסֶּכֶה, כְּדִבְאֲרָנוּ בְּמֵאֵמֵר 'חֲשַׁמֵּל סֶכֶה'. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהַר"ר רַפְּאֵל מַגִּיד שְׁלִיט"א שֶׁגַּבְהַ הַסֶּכֶה הוּא מְאֵה וְעֶשְׂרִים טַפָּחִים [עֶשְׂרִים אִמָּה כְּפוֹל שֵׁשׁ], כְּמִנְיָן צַל אוֹ עִמּוּד אוֹ מְסַךְ. וְכֵן נִרְאָה שֶׁיֵּשׁ רַמְזוֹ בְּכַתוּב (תְּהִלִּים קכ"א, ה) "ה' צִלְךָ עַל יַד יְמִינֵךְ", שֶׁצַּל הוּא בְּבַחֲיִנַת יְמִין.

מְצִינּוּ ב'מְדַרְשׁ פְּלִיאָה' נִתְרַעַם אִיּוֹב עַל הַיְסוּרִין, וְהִרְאָהוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא סֶכֶה בַת ב' דְּפְנוֹת וְשְׁלִישִׁית אֶפְלוּ טַפַּח, וְנִתְיַשְׁבָּה דְעֵתוֹ. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ שֶׁה' הִרְאָה לוֹ אֶת הַחֲצִי הָעֲלִיּוֹן שֶׁשֵּׁם שְׂרַשׁ הַיְסוּרִים, וְנִתְיַשְׁבָּה דְעֵתוֹ, כִּיּוֹן שֶׁהֵבִין שְׁצָרִיךְ לְהַחֲזִיר לְחֲצִי הָעֲלִיּוֹן אֶת מֵה שֶׁלְקָחוּ מִמֶּנּוּ. וְכֵן בְּאֲרָנוּ שֶׁשְׂרַשׁ נִשְׁמַתוֹ שֶׁל אִיּוֹב הָיָה מִהַחֲצִי הָעֲלִיּוֹן שִׁיּוֹרֵד לְחִיצוֹנִים, לְכֵן אִיּוֹב הוּא אוֹתִיּוֹת אוֹיֵב, לְרַמֵּז שֶׁהוּא חֲלָקוֹ שֶׁל הַשֵּׁטֶן הַנִּקְרָא אוֹיֵב, כְּפִי שֶׁמְצִינּוּ בְּזֵהָר (ב"א לג) שֶׁאִיּוֹב הָיָה בְּבַחֲיִנַת שְׁעִיר לְעִזָּאזֵל כְּשֶׁהַשֵּׁטֶן קִטְרַג עַל עֲקֵדַת יִצְחָק וְעַל קְרִיעַת יַם סוּף.

וְכֵן בְּקִדּוּשֵׁי וְנִשְׁוֹאִין, הַקְּדוּשֵׁי הֵם אוּר מְקִיף שְׁקוּדָם לְאוּר הַפְּנִימִי שֶׁל הַנִּשְׁוֹאִין. לְפִי זֶה נִרְאָה לְבִאָר מְדוּעַ בְּקִדּוּשֵׁי מִתֵּר לְעֵשׂוֹת תְּנָאִים, וּבְנִשְׁוֹאִין אִסוּר, כִּיּוֹן שְׁקִדּוּשֵׁי מְקַשְׂרִים אֶת הַחֲתָן וְהַכֶּלֶה דְרַךְ הַמְקִיפִים בְּלִבָּד הַשְּׂיָכִים לְחֲצִי הָעֲלִיּוֹן, וּבְחֲצִי הָעֲלִיּוֹן צָרִיךְ לְעֵשׂוֹת תְּנָאִים כְּדִי לְסַלֵּק אֶת אַחֲזִיזַת הַחִיצוֹנִים מִהַקְּשֵׁר. מֵה שְׂאִין כֵּן בְּאוּר הַפְּנִימִי שֶׁל הַנִּשְׁוֹאִין, הַקְּשֵׁר הוּא קְשֵׁר חֲזָק שֶׁל קִדְשָׁה, וְאִסוּר לְעֵשׂוֹת בּוֹ תְּנָאִים.

וְכֵן שְׁמַעְתִּי מִמוֹ"ר הַרְה"צ ר' פִּישֵׁל אִיִּזְנְבֶּאך זְצוּק"ל בְּשֵׁם הַרְה"ק מְרַאפְּשִׁיץ זְצ"ל הַטַּעַם שֶׁמוֹצִיאִים אֶת טְבַעוֹת הַלּוּלָב בְּהוֹשַׁעְנָא רַבָּא, לְרַמֵּז שֶׁאֲנַחְנוּ בְּבַחֲיִנַת כְּלָה שְׁפוֹרְעַת שְׁעֵרוֹתֶיהָ עֶרֶב חֲפָתָה. דְּשְׁמִינֵי עֶצְרַת הוּא זְמַן הַיְחוּד. וְכֵן הַכְּתוּב הַמְדַבֵּר עַל חַג הַסִּכּוֹת (וִיקְרָא כג, לט) "תַּחֲגוּ אֶת חַג הוִי"ה שְׁבַעַת יָמִים בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן שְׁבִתוֹן" ר"ת יְבִשָׁה הַמְסַמְלֵת אֶת הַמְלָכוֹת בְּזְמַן שְׂאִין זְוּג, כְּמוּבָא בְּזֵהָר (הַקְּדָמָה יב) שֶׁיְבִשָׁה הִיא מְלִשׁוֹן יְבִשָׁה, וּמְסַמְלֵת מְצַב שְׂאִין זְוּג, וְאֲרָץ מְסַמְלֵת מְצַב שְׂיֵשׁ זְוּג. וְכֵן

בסכות האורות הם מקיפים במצב שאין זווית עד שמיני עצרת. וכן סכך בגימטריא חופה שמסמל את המקיף שבא קדם הנשואין.

מצינו במדרש (ב"ר מח, י) **רבי אליעזר בשם ר' סימאי אמר, אמר הקדוש ברוך הוא לאברהם, אתה אמרת "והשענו תחת העץ", חייך שאני פורע לבניך במדבר ובישוב, ולעתיד לבוא, "פרש ענו למסך", הרי במדבר, בארץ מנין, "בסכות תשבו שבעת ימים", לעתיד לבוא מנין, "וסכה תהיה לצל יומם מחרב ולמחסה ולמסתור מזרם וממטר".** רואים שענני כבוד ומצות סכה הם בזכות אברהם, ומבאר לדברינו שמצות סכה מסמלת את החסדים המקיפים של אברהם שאינם יורדים למטה באפן פנימי. וכן מובא בשם הגר"א על הכתוב (בראשית כד, א) **"ואברהם זקן בא בימים ויהנה ברכך את אברהם בכל".** ש"בכ"ל" מרמז בכתוב (ויקרא כג, מב) **"בסכות תשבו שבעת ימים כל האזרח בישראל ישבו בסכות: למען ידעו דרתיכם כי בסכות הושבתי את בני ישראל".** וכן מובא בספר 'מחברת הקדש' שאברהם בגימטריא **סופ"ה** במלוי האותיות **סמ"ך וא"ו כ"ף ה"י.**

כתוב (ויקרא כג, מב) **"כל האזרח בישראל ישבו בסכות".** נראה דלכן הכתוב נוקט לשון **אזרח** על מצות סכה, דאזרח מסמל את מדת החסד של אברהם, כמובא בגמרא (ב"ב טו.) **אמר רב איתן האזרחי זה אברהם.** וכן מובא ב'ספרי' (פ' שלח) שכל מקום שכתוב אזרח פרושו זכר ולא נקבה. ומבאר לדברינו דאזרח מסמל את החסדים שנשארים למעלה ביסוד שהוא בבחינת זכר, ואינם יורדים למלכות שמסמלת את הנקבה. והוסיף הרה"ג ר' זרח פדר שליט"א שאזרח הוא מלשון זרח המרמז על זריחת השמש המסמלת את היסוד. וכן מובא ב'ריתב"א' (סוכה כח:) בשם הרמב"ן שאזרח פרושו אדם שנמצא במצב של אזרח רענו, ולא במצב של צער, דמצטער פטור מן הסכה, ורואים שאזרח מסמל מצב של חסד. וכן **אזרח** ר"ת הפסוקים (איוב כ, כט. כז, יג) **"זה חלק אדם רשע"** דבחינת אזרח יורדת למטה דרך החיצונים. וכן **אזרח** ר"ת הפסוקים המרמזים על מדת החסד (ש"ב טז, יז) **"זה חסדך את רעך"** וכן (תהלים קו, ז) **"זכרו את רב חסדיך".** וכן מובא בספר 'סוד הנשואין' מהרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א שאותיות **סופה**, סמוכות לאותיות **נידה**. ובארנו לעיל שנדה מסמלת את החצי העליון.

מצינו בגמרא (סוכה נה:) **אמר רבי אליעזר הני שבועים פרים כנגד מי, כנגד שבועים אמות, פר יחידי למה כנגד אמה יחידה וכו' אמר רבי יוחנן אוי להם לעובדי כוכבים שאבדו ואין יודעין מה שאבדו, בזמן שבית המקדש קים מזבח מכפר עליהו, ועכשו מי מכפר עליהו. נראה דסכות הוא זמן שבו מכפרים על שבועים אמות ומשפיעים להם את השפע. דבזמן זה שורה אור מקיף של החסדים שלחיצונים יש ממנו יניקה ואחיזה, וממילא זה הזמן לדאג להם ולהשפיע להם את השפע. מה שאין כן שמיני עצרת הוא כנגד ישראל דיש את הזווג של האור הפנימי שיורד למטה לצד הקדשה, כפי שבארנו במאמרי חנכה שמיני עצרת הוא בבחינת חג השבועות שהשפע יורד דרך הגבורה.**

וכן מצינו בזהר (נח סד.) שנסוך המים בסכות מעורר את שליטת ישראל על אמות העולם. דאמות העולם הם בבחינת מים הזידונים היונקים מהמים הקדושים שעל המזבח. ומבאר לדברינו דמים

מסמלים חסד, ונסוּך המים מרמז על השפעת החסדים שיורדים בזמן זה בזכות ישראל, לאמות העולם. וישראל שולטים עליהם כיון שהם מקבלים בזכות ישראל, וכן מצינו בגמרא (שם מח:) שפנסוּך המים היו עולין למזבח דרך צד שמאל, ולא כמו שאר עבודות שעולין דרך צד ימין, ונראה דיש כאן רמז על יניקת השמאל דקלפה ממעשה זה. וכן מצינו בירושלמי (סוכה כא.) שנסוּך המים כשר גם בלילה, ולא כמו שאר עבודות המזבח שכשרות רק ביום, ולילה הוא בחינת שמאל. וכן מצינו בגמרא (זבחים קי:) ששעור הנסוּך היה שלשה לוגין. ובשלשת לוגין יש אחיזה לסטרא אחרא כמובא במשנה (עדיות א, ג) **שלשת לוגין מים**

שאובין פוסלין את המקנה.

וכן מצינו במשנה (סוכה מח.) שלקחו את המים לנסוּך המים ממעין השילוח, ומעין זה נקרא גיחון כמובא ברש"י (מ"א א לג), ומבאר לדברינו דמעין גיחון נותן יניקה לקלפה, כמובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (האזינו ע' שכה, מ"א ע' שפ) שהגיחון הוא שרש הנחש הנקרא גחון, וכן נראה דשילוח מרמז על ההשפעה לקלפה כמו שעיר המשתלח. וכן הכתוב שנאמר על חג הסוכות (במדבר כט, יב) "וּנְחַגְתֶּם חֵג לַהוֹי"ה שבעת ימים" ר"ת שילוח"ח.

כתוב (ישעי' ח, ו) "יַעַן כִּי מָאֵס הָעַם הַזֶּה אֶת מִי הַשֶּׁלַח הַהֲלָכִים לְאֹט". רש"י שם מבאר שהכונה לחזקיהו, ורואים ששמו של חזקיהו בפסוק הוא מי השלח. על פי זה נראה לבאר את הגמרא (ברכות י) שחזקיהו לא רצה להתחתן ולהוליד כי ראה ברוח הקדש שיצאו ממנו בנים רשעים. כיון ששרש נשמתו היה בסוד מעין השלוח שמשם יוצא שפע הקדשה לקלפה, הוא פחד שבניו ירשיעו ויוציאו שפע לקלפה, כפי שאכן נולד ממנו מנשה. וכן מבאר מדוע סתם חזקיהו את מעין השלוח, כמובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (מלכים א' ע' שפ) ולזה סתם [חזקיהו] מי גיחון שבתוך ירושלים,

לבל ישתו ויהנו הקלפות והחיצונים.

מצינו בזהר (מצורע נד:) שעקר נסוּך המים להכניע את האמות היה בימים ב' ו' וז' של סכות, הנרמזים בפסוק (שה"ש ט, ז) "אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו לו". ורואים שהזהר מקשר

את נסוּך המים למדת האהבה המזכרת בפסוק, ואהבה מסמלת את החסדים של החצי העליון.

וכן מובא ב'לקוטי תורה' להאריז"ל (שמות קכד) ולכן היו מקריבין ע' פרים בחג. נגד ע' שרים השולטים בחג, וכן היה נסוּך המים כנגדם, ולא היה נסוּך המים אלא בר"ז, ואף שזו כמו עבודה זרה, וכן בענין שעיר המשתלח לעזאזל ביום הכפורים, אף על פי כן מפני שהיה גזירתו עלינו אנו מקימים מצותיו. ויום אגד"ה לא היה בו נסוּך המים, שאם היה גם כן נסוּך המים באלו הימים לא היו יכולין להרע לנו. ורואים שהאריז"ל מקשר בין נסוּך המים לשעיר המשתלח.

והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שהמים היו יורדין לשתינו, ומשם לתהום, כמובא בגמרא (סוכה מט.) "חמוקי ירכיך" אלו השיתין, "כמו חלאים", שמחוללין ויורדין עד התהום.

ומצינו בזהר (ויחי רמב:) שמקום הקלפות הוא **בְּנוֹקְבֵי דְתַהוּמָא רַבָּה**. וכן מצינו בכמה מקומות בחז"ל שאם עם ישראל חוטא התהום רוצה להציף את העולם.

מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (הובא ברבנו בחיי ויקרא ב, יג) **אָמַר רַבִּי אֲבָא בְּבִכֵי נִתְפָּרְשׁוּ הַמַּיִם הַתַּחְתּוֹנִים מִן הָעֲלִיּוֹנִים אָמְרוּ אוֹי לָנוּ שְׁלֵא זְכִינּוּ לַעֲלוֹת לְמַעְלָה לְהִיּוֹת קְרוּבִים לְיוֹצְרֵנוּ וְכוּ', אָמַר לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲתִידִין אַתֶּם לִיקָרֵב עַל גְּבֵי הַמַּזְבֵּחַ בְּמִלַּח וְנִסּוּךְ הַמַּיִם. נִרְאָה דְלָכוּ נִסּוּךְ הַמַּיִם מֵבִיא שְׁפַע גַּם לְאֲמוֹת הָעוֹלָם, דְּמַיִם הַתַּחְתּוֹנִים זֶה הֵיךְ שְׁנַמְצָא בְּכָל מְקוֹם, וְכִשְׁמַעֲלִים מֵהַמַּיִם הַתַּחְתּוֹנִים לְשָׂרְשָׁם וּמַעוֹרְרִים אֶת הַשְּׁפַע, זֶה מְשַׁפֵּיעַ עַל כָּל הַמַּיִם הַתַּחְתּוֹנִים.**

וְכַשֵּׁם שְׂכָדֵי לְהַמְשִׁיךְ אֶת שְׁפַע הַמַּיִם בְּסִכּוֹת, מְקַדְשִׁים אֶת הַמַּיִם עַל יְדֵי מִצּוֹת נִסּוּךְ הַמַּיִם. כֵּן עַל יְדֵי יְשִׁיבָה בְּסִכּוֹת זָכַר לְעֲנַנֵי כְבוֹד, מִתְקַשְּׂרִים עִם עֲנַנֵי הַכְּבוֹד, שֶׁהֵם הַשְּׂרָשׁ הַרוּחָנִי שֶׁל הָעֲנַנִּים הַגְּשָׁמִיִּים שְׁמֵבִיאִים אֶת הַמַּיִם לְעוֹלָם. דְּכַשֵּׁם שֶׁהַגֶּשֶׁם שָׂרְשׁוּ מֵהַמַּיִם הָעֲלִיּוֹנִים מֵיִם הַחֲכָמָה הָעֲלִיּוֹנָה, כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (תענית י), כֵּן הָעֲנַנִּים הַגְּשָׁמִיִּים שָׂרְשָׁם מֵהָעֲנַנִּים הַרוּחָנִיִּים מֵעֲנַנֵי הַכְּבוֹד. וְכַפִּי שְׁבָאֲרָנוּ בְּמֵאֲמַר 'חֻוֹטֵי הַחֲשָׁמַל' שְׁעֲנַנֵי הַגֶּשֶׁם הֵם עֲנַנֵי קִדְשָׁה, וְעֲנַנֵי הַסִּטְרָא אַחֲרָא אֵין בְּהֶם גֶּשֶׁם. וְכֵן הִד' מֵינִים בְּסִכּוֹת בְּאֵין לְצַרֵךְ הַמַּיִם, כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (תענית ב:) **אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הוֹאִיל וְאֶרְבַּעַת מֵינִין הִלְלוּ אֵינּוּן בְּאֵין אֶלָּא לְרִצּוֹת עַל הַמַּיִם, כַּשֵּׁם שְׁאֶרְבַּע מֵינִין הִלְלוּ אֵי אֶפְשָׁר בְּהֶם בְּלֵא מֵיִם, כֵּן אֵי אֶפְשָׁר לְעוֹלָם בְּלֵא מֵיִם. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף סוֹפֵר שְׁלִיט"א שְׂד' מֵינִים אוֹתִיּוֹת דִּין מֵיִם.**

מְצִינּוּ בְּמִשְׁנָה (סוכה מח:) **וְלִמְנַסֵּךְ אוֹמְרִים לוֹ, הַגְּבֵה יָדְךָ, שְׁפַעֵם אַחַת נִסֵּךְ אֶחָד עַל גְּבֵי רַגְלִי, וְרַגְמוּהוּ כָּל הָעָם בְּאֶתְרוּגֵיהֶן,** ומקשה ה'תורת מנחם' כִּינּוּן שֶׁהַצְּדוּקִים אֵינָם מוֹדִים בְּנִסּוּךְ הַמַּיִם, לֹא הִיָּה צָרִיךְ הַצְּדוּקִי לְנִסֵּךְ כָּלֵל, וּמִדּוּעַ הוּא נִסֵּךְ עַל גְּבֵי רַגְלִי, וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְּצְדוּקֵי זֶה אֵף עַל פִּי שְׂאֵינוּ מוֹדֵה בְּנִסּוּךְ הַמַּיִם, רְצָה לְקַבֵּל אֶת יְנִיקַת הַקְּלָפָה מִנִּסּוּךְ הַמַּיִם, לְכֵן הוּא נִסֵּךְ יָשָׁר עַל רַגְלֵי הַמְּסַמְלוֹת אֶת הַקְּלָפָה, וְלֹא דֶרֶךְ הַמַּזְבֵּחַ הַמְּסַמֵּל אֶת צְנוּרוֹת הַקִּדְשָׁה, וְלָכֵן רָגְמוּ אוֹתוֹ בְּאֶתְרוּגֵיהֶן, דְּאֶתְרַג מְסַמֵּל אֶת עֲטֶרֶת הַיְסוּד שֶׁם נַעֲשִׂית הַחֲלָקָה בֵּין חֲצֵי הַקִּדְשָׁה לְחֲצֵי הַקְּלָפָה, וְרָמְזוּ לוֹ שְׁבָבִית הַמְּקַדֵּשׁ גַּם הַשְּׁפַע שֶׁל אֲמוֹת הָעוֹלָם עוֹבֵר דֶּרֶךְ עֲטֶרֶת הַיְסוּד לְרַחֵל, וּמִשָּׁם יוֹנְקִים אֲמוֹת הָעוֹלָם, וְאֵין יְנִיקָה יָשָׁר מִרַגְלֵי לֵאמֹר כְּמוֹ שִׁיּוֹנְקִים דֶּרֶךְ הַחֲטָאִים.

מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (סוכה נג.) **תִּנְיָא אָמְרוּ עֲלֵיו עַל רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל כְּשֶׁהָיָה שְׂמַח שְׂמַח בֵּית הַשּׂוֹאבָה הָיָה נוֹטֵל שְׂמֹנֶה אַבּוּקוֹת שֶׁל אוֹר וְזוֹרֵק אַחַת וְנוֹטֵל אַחַת וְאֵין נוֹגְעוֹת זֶה בְּזֶה, וְכִשְׁהוּא מִשְׁתַּחֲוֶה נוֹעֵץ שְׁנֵי גוֹדְלֵיו בְּאֶרֶץ וְשׂוּחָה וְנוֹשֵׁק אֶת הַרְצָפָה וְזוֹקֵף וְאֵין כָּל בְּרִיָּה יְכוֹלָה לַעֲשׂוֹת כֵּן. נִרְאָה דְלָכוּן רַק בְּשְׂמַחַת בֵּית הַשּׂוֹאבָה מְצִינּוּ בְּמִקְדָּשׁ שְׁעָשׂוּ שְׁעָשׂוּעִים בְּדַבְּרֵים גְּשָׁמִיִּים שְׁלִכְאוּרָה אֵין לָהֶם שְׂיִכוֹת עִם תּוֹרָה, אֵף שְׁבּוֹדָאֵי יֵשׁ בְּהֶם רְמִזִּים גְּבוּהִים, דְּבַדְּבָרִים אֱלוֹ יֵשׁ לְקַלְפָּה יְנִיקָה מֵהַתְּלַהּבוֹת הַמּוֹן הָעָם וְכוּ', וְשְׂמַחַת בֵּית הַשּׂוֹאבָה הִיא זְמַן יְנִיקָתָם. וְכֵן מוֹבָא בְּקִנְטֶרֶס שְׂמַחַת בֵּית הַשּׂוֹאבָה' לְהַרְבּ אוֹרֵי יוֹגְרִיז שְׁלִיט"א שְׁזָרִיקַת הָאַבּוּקוֹת מְרַמְזֵת עַל הָאַבְקָה שֶׁל עֶשׂוֹ**

שעולה ונקלל בקדשה כמו שכתוב **"ויאבק איש עמו"**. והיו זורקים מימין לשמאל ומשמאל לימין לרמז על התכללות השמאל בימין.

וכן מצינו במשנה (סוכה נא.) שעשו תקון גדול בשמחת בית השואבה בעזרת נשים, שהנשים תוכלנה לראות ולהשתתף בצניעות וכו'. ומבאר לדברינו דיניקת הקלפה היא דרך הנשים כדבארנו במאמר 'חשמל דם', ועל כן היה חשוב מאד לשתף את הנשים בשמחה זו, והיה חשוב מאד לעשות זאת בצניעות, שלא להגביר את היניקה יותר מדי.

מובא ברמב"ם (כלי המקדש ח, ו) **מכנסי כהנים הדיוטים שבלו ואבנטיהם, היו עושין מהן פתילות ומדליקין בהן במקדש בשמחת בית השואבה, וכתנות כהנים הדיוטים שבלו היו עושין מהן פתילות למנוחת תמיד.** נראה דכיון ששמחת בית השואבה נותנת יניקה לקלפה, לקחו לפתילותיה מהמכנסים של הכהנים שמהם יש יניקה לקלפה. כפי שמצינו בזהר (תיקונים קיח.) **ומנין שפשתים הוא מצד הערוה שנאמר "ועשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה"**. וכדבארנו במאמר 'חשמל ציצית' שיש לקלפה אחיזה בבשר הערוה ומכסים את זה בפשתן השיך לקלפה, כדי לתת להם יניקה בגד, שישמרו מהחיצונים שרוצים להכנס בפנימיות.

כתוב (זכריה יד, טז ואילך) **"והיה כל הנוטר מפל הגוים הבאים על ירושלים ועלו מדי שנה בשנה להשתחוות למלך ה' צבאות ולחג את חג הסוכות: והיה אשר לא יעלה מאת משפחות הארץ אל ירושלים להשתחוות למלך ה' צבאות ולא עליהם יהיה הגשם"**, ולכאורה צריך להבין מדוע מענישים את הגוים שלא יבואו לחג את חג הסוכות, הרי סכות אינה מז' מצוות של בני נח, ומדוע מי שלא יעלה לא יקבל גשם. ומבאר לדברינו כיון שכל יניקתם היא מחג הסכות הם חייבים לבא להראות שמפאן הם מקבלים את השפע, ולהשתעבד לבני ישראל, לכן מי שלא יעלה לא יקבל גשם.

וכן מצינו בזהר (נח טד.) שד' מינים משליטים את עם ישראל על אמות העולם. ומבאר הרמח"ל ('דרך ה' פ"ח) **ועל ידי פרטיות מצות הלולב בנענועיו והקפותיו, משתלם ענין זה, להתחזק שליטת השם ברוך הוא על ראשם של ישראל, ולהפיל אויביהם ולהכניעם תחתם, עד שהם בעצמם יבחרו להיות להם לעבדים, והוא הענין שנאמר, אפים ארץ ושתחו לך וכו', והלכו אליך שחוח בני מעינך וכו', כי כלם ישתעבדו להם וישתחו להם, לקבל על ידם אור מאור השם ברוך הוא השורה עליהם. והנה תשפל כל גאותם ויפגעו תחת ישראל, וישובו על ידם אל עבודתו יתברך. ולזה הולך כל ענין הלולב בפרטיו.**

וכן רואים ב'סדור הרש"ש' לסכות, שסכות הוא בסוד הספירות חסד עד מלכות, היינו שבעת ימי הסכות הם כנגד ספירות אלו, וכן הד' מינים הם כנגד ספירות אלו, וכן הנענועים ממשיכים מוחין כנגד ספירות אלו, ובארנו במאמר 'חשמל חטא', שספירות אלו שהן כנגד גוף, הן בחינת מדות ולבושים שנפלו בידי הקלפה בחטא אדם הראשון.

מְצִינּוּ בְּזֶהָר (תרומה קלה.) שְׂרָאשׁ הַשָּׁנָה, יוֹם הַכַּפּוּרִים וְסִכּוֹת הֵם בְּסוּד זֶהָב כֶּסֶף וְנַחֲשֶׁת, וּמִבְּאֵר שָׁם שְׁסִכּוֹת הוּא בְּסוּד נַחֲשֶׁת הַמְרַמְזֵת עַל הַנְּחֹשׁ וְעַל אַמּוֹת הָעוֹלָם שֶׁנִּקְרָאִים הֵרִי נַחֲשֶׁת, כִּינּוּ שְׁסִכּוֹת נוֹתֵן שְׁפַע לְשִׁבְעִים אַמּוֹת. וּמִשְׁמַע מֵהַזֶּהָר שְׁמַהוּת הַחָג הִיא עֲבוּר הָאֲמּוֹת. וְכֵן נִרְאֶה דְמַצּוֹת סִפָּה שֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל יוֹצְאִים הַחוּצָה לְמִקּוֹם הַקְּלָפָה שְׁשׂוֹלְטֵת בַּחוּץ, נוֹתֵנֶת יְנִיקָה לְקְלָפָה בְּזִמְנָהּ, אֵף עַל פִּי שֶׁהַשְּׂכִינָה יוֹצֵאת עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהִגּוֹן עֲלֵיהֶם וְכוּ', כִּינּוּ שִׁיּוֹצְאִים הַחוּצָה בְּוֹדָאֵי יֵשׁ כִּאֵן אִיזוּ יְנִיקָה גַם לְקְלָפָה הַנִּמְצָאת בַּחוּץ. וְכִפִּי שְׂרׁוּאִים שְׁסִכּוֹת הוּא זִמְנָן שְׁבוּ נוֹתְנִים אֶת הַשְּׁפַע לְשִׁבְעִים אַמּוֹת לְכָל הַשָּׁנָה. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (סוּכָה יב.) שֶׁהַתּוֹרָה אָמְרָה לַעֲשׂוֹת אֶת הַסִּכֵּךְ מִפְּסֹלֶת גֶּרֶן וְיִקְבּוּ, וְהַגְּמָרָא שָׁם (יט.) קוֹרֵאת לְסִכֵּךְ בְּשֵׁם פְּסֹל. וְנִרְאֶה דִּישׁ כִּאֵן רָמַז עַל הַיְנִיקָה שֶׁל הַקְּלָפָה שִׁיּוֹנֶקֶת מִבְּחִינַת הַפְּסֹלֶת כִּיְדוּעַ. וְכֵן ח"ג ר"ת חֲטָה גָּפֹן שֶׁהֵם גֶּרֶן וְיִקְבּוּ, וַיְנִיקֵת הַקְּלָפָה הִיא מֵהַפְּסֹלֶת שֶׁל הַחָג דֶּרֶךְ הַסִּפָּה. וְכֵן מוּבָא בְּפֵרוּשׁ הַגְּר"א לְסִפְרָא דְצִנְיָעוּתָא (פ"א) שֶׁהַסִּכֵּךְ לַעֲתִיד לְבֹא שִׁיְהִיָּה מֵהַעוּר שֶׁל הַלְוִיָּתָן, הוּא עוּר הָעֶרְלָה שִׁיְהִפֵּךְ לְטוֹב. וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם רַבְנּוּ בַּחֲיֵי שְׁדַפָּן הַסִּפָּה הוּא שְׁבַע טַפָּחִים רַחֲב עַל עֶשְׂרֵה טַפָּחִים גְּבֵה, שֶׁהֵם שְׁבַע טַפָּחִים כְּנֶגֶד שְׁבַע אַמּוֹת. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהָר (אמור ק:) כִּינּוּ דִּיְתַבּוּ בְּסִכּוֹת הָא אֲשֶׁתִּזְיְבוּ מִן מְקַטְרָגָא וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲדֵי בְּבִנּוּי. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְרָא 'קַב הַיִּשְׂר' (צה) מְצִינּוּ סִפָּה הִיא קְלָה בְּעִינֵי הַבְּרִיּוֹת אֲבָל בְּעִינֵי הַקַּב"ה הוּא גְדוֹל מְאֹד, כִּי סִפָּת הִיא גִּימְטְרִיא ת"פ, וּמְצוּהָ זוֹ הִיא מְכַנְיָעָה הַקְּלָפָה שֶׁל לֵילִ"ת שֶׁהִיא גִּימְטְרִיא ת"פ, וְלַעֲתִיד הַקַּב"ה יַעֲבִיר אֶת הַגְּלוּלִים מִן הָאָרֶץ שֶׁהִיא לֵילִ"ת עַל יְדֵי מְצוֹת סִפָּה דְּוָקָא וְאִזּוּ יִהְיֶה שֵׁם הוִ"ה שְׁלָם וְכִסְאוֹ יִהְיֶה שְׁלָם, וְלָכֵן אָנוּ מֵתְפַלְּלִים "וּפְרוּס עֲלֵינוּ סִפָּת שְׁלוֹמָךְ".

וְהוֹסִיף חָכֵם אֶחָד שְׁלִיט"א שְׁמִצִּינּוּ בְּמִדְרַשׁ (ב"ר מח, י) שְׁבִזְכוֹת הַמְצוּהָ שְׁאָמַר אַבְרָהָם לְמַלְאָכִים "וְהַשְּׁעֲנוּ תַּחַת הָעֵץ" זְכִינּוּ לְמְצוֹת סִפָּה. וְהָעֵץ שֶׁל אַבְרָהָם הָיָה עֲבוּר הַגּוֹיִם, כְּמוּבָא בְּזֶהָר (וירא קב.) שְׁאֲבָרְהֶם הָיָה מְקַרְבֵּן אֶת הַגּוֹיִם לְעַבְדוּת ה' דֶּרֶךְ הָעֵץ הַזֶּה, וְזוֹ תְּכַלִּית הַסִּפָּה לְקַרְבֵּן אֶת הַגּוֹיִם לְעַבְדוּת ה' דֶּרֶךְ נְתִינָה יְנִיקָה מֵהַקְּדוּשָׁה. וְכֵן סִפָּה בְּמַלּוּי הָאוֹתִיּוֹת סִמ"ך כ"ף ה"א בְּגִימְטְרִיא קְלִיפָה, דְּמַלּוּי הָאוֹתִיּוֹת מְסַמֵּל אֶת הַשְּׁפַעֵת הָאוֹתִיּוֹת, וְחַג הַסִּכּוֹת מְשַׁפֵּיעַ לְקְלָפָה. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְרָא 'נְפִלְאוֹת מֵתוֹרַתְךָ' (עיר סכה) שֶׁהַכְּתוּב (קהלת ז, ב) "בְּאֲשֶׁר הוּא סוּף כָּל הָאָדָם" ר"ת סִפָּה. וְכַתוּב זֶה מְרַמַּז עַל יְנִיקַת הַקְּלָפָה בְּמִיתַת הָאָדָם.

מְצִינּוּ בְּזֶהָר (צו ל.) רַבִּי חִיָּא אָמַר "אֵשׁ תִּמְיֵד תּוֹקֵד עַל הַמְּזַבֵּחַ לֹא תִכְבֶּה", זֶה אֵשׁוֹ שֶׁל יִצְחָק, דְּכָתִיב "הִנֵּה הָאֵשׁ וְהָעֵצִים", "וְהָעֵצִים", אֵלוּ עֵצִים שֶׁל אַבְרָהָם, דְּכָתִיב "וּבַעַר עֲלֶיהָ הַכַּהֵן עֵצִים בְּבִקְרָא בְּבִקְרָא". רוּאִים שֶׁהָעֵצִים מְסַמְלִים אֶת מִדַּת הַחֶסֶד שֶׁל אַבְרָהָם, כְּמוֹ שְׁכָתוּב "עֵצִים בְּבִקְרָא בְּבִקְרָא". וְאֵף עַל פִּי שְׁעַן הוּא בְּחִינַת תְּפָאֲרֵת וְיִסוּד הַשִּׁיכִים לְקוֹ הָאֲמָצַע, נִרְאֶה שְׁכֻנַּת הַזֶּהָר עַל הָעֵצִים שֶׁל אַבְרָהָם שְׁשִׁיכִים לְבִקְרָא, שְׁאֵלוּ מֵיְעֵדִים עֲבוּר הַגּוֹיִם, כְּמוֹ "וְהַשְּׁעֲנוּ תַּחַת הָעֵץ", וְכִמוֹ הָעֵצִים שֶׁל סִכֵּךְ הַסִּפָּה, וְאֵלוּ שִׁיכִים לְמִדַּת הַחֶסֶד שֶׁהִיא בְּחִינַת מְקִיף כְּדִלְעִיל.

מְצִינּוּ בַּמִּדְרָשׁ (ילקוט ויקרא תרנג) **אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בַּר מְרִיּוֹם לְמַה עוֹשִׂים אָנוּ סִכָּה אַחַר יוֹם הַכַּפּוּרִים, לומר לך שָׁפָן אֶת מוֹצֵא בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה יוֹשֵׁב הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּדִין עַל בְּאֵי הָעוֹלָם, וּבַיּוֹם הַכַּפּוּרִים הוּא חוֹתֵם אֶת הַדִּין, שְׁמָא יֵצֵא דִינָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְגִלוּת, וְעַל יְדֵי כֵן הֵן עוֹשִׂין סִכָּה וְגוֹלִין מִבְּתִיָּהֶם לַסִּכָּה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַעֲלָה עֲלֵיהֶם כְּאִלוּ גָלוּ לְבַבֵּל. רואים שֶׁסִּכָּה הִיא בְּחִינַת גְּלוּת, וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְכַשֵּׁם שְׁגָלוּת הִיא יֵצִיָּאה לְמָקוֹם הַקְּלֻפּוֹת לְתַת לָהּ וְיִנְיָקָה שְׁלֵא יִפְרִיעוּ בְּבִרְרוֹר הַנִּיצוּצוֹת שֶׁבְּרִשׁוּתָם, כֵּן סִכָּה הִיא יֵצִיָּאה לְמָקוֹם הַקְּלֻפָּה בְּחוּץ לְתַת לָהֶם וְיִנְיָקָה וְלִשְׁלוֹט עֲלֵיהֶם בְּכַח זֶה כְּדִלְעִיל.**

מְצִינּוּ בַּגְּמָרָא (ע"ז ג) **מְצוּה קֵלָה יֵשׁ לִי וְסִכָּה שְׁמָה, לְכוּ וְעֲשׂוּ אוֹתָהּ. מִיָּד כָּל אֶחָד וְאֶחָד נוֹטֵל וְהוֹלֵךְ וְעוֹשֶׂה סִכָּה בְּרֹאשׁ גָּגוֹ, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַדֵּיר עֲלֵיהֶם חֲמָה בְּתַקוּפַת תַּמּוּז, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד מְבַעֵט בְּסִפְתּוֹ וְיוֹצֵא. נִרְאָה דְלַכֵּן הַקַּב"ה מְנַסֶּה אֶת אַמּוֹת הָעוֹלָם בְּמַצּוֹת סִכָּה, דְּמַצּוּה זוֹ שְׁנוֹתְנַת לָהֶם אֶת הַשִּׁפְעַת מַחֲיַבַת אוֹתָם יוֹתֵר לַעֲשׂוֹת אוֹתָהּ, וְאִם הֵם בּוֹעֲטִים בְּסִכָּה עֲנָשׁם גָּדוֹל יוֹתֵר.**

וְכֵן מוֹבָא בְּפִיּוֹט הַקְּלִיר שְׁאוּמְרִים בְּסִכּוֹת, **בַּל תְּהִי מַצּוֹת סִכָּה, בְּעֵינֶיךָ קֵלָה, כִּי כִּנְגַד כָּל מַצּוֹת דַּת חֻקוֹתֶיהָ שְׁקוּלָה.** וּמִבְּאֵר הַסֵּפֶר 'הַאֲדָרַת וְהַמְּמַלְכָה' שֶׁה' נָסָה אֶת אַמּוֹת הָעוֹלָם, וְאָמַר לָהֶם לְקַיֵּם מַצּוֹת סִכָּה, שֶׁהִיא מַצּוּה קֵלָה. מִזֶּה לְמַד הַקְּלִיר שֶׁהִיא שְׁקוּלָה כִּנְגַד כָּל הַמַּצּוּוֹת, שֶׁהִרִי אִם הָאֻמּוֹת הֵיוּ מְקִימִים מַצּוּה זוֹ הִיָּתָה נְחֻשְׁבַת לָהֶם כְּאִלוּ קִיָּמוּ אֶת כָּל הַמַּצּוּוֹת, וְכָל שָׁפָן לְבַנֵּי יִשְׂרָאֵל יַחֲשֵׁב כֵּן. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ שֶׁלְאַמּוֹת הָעוֹלָם הָעֶקֶר הוּא מַצּוֹת סִכָּה, כִּינּוּן שְׁמַמְנָה הֵם מְקַבְּלִים אֶת הַשִּׁפְעַת **שְׁמַעֲתִי** קוֹשִׁיָא מִהַר"ג ר' יַעֲקֹב גְּלִינְסְקִי שְׁלִיט"א מְדוּעַ רַק בְּסִכּוֹת בָּאִים אוֹשְׁפִיזִין וְלֹא בְּפִסְחָא, וּבְאֵר שֶׁבְּפִסְחָא כָּל אֶחָד הוּא מְלַךְ, וּמְלַךְ אֵינּוּ מְקַבֵּל אוֹרְחִים. וְנִרְאָה לְבָאֵר עַל פִּי דְבַרְיֵינוּ כִּינּוּן שֶׁבְּסִכּוֹת יוֹצֵאִים לְמָקוֹם הַקְּלֻפָּה, אָנוּ זְקוּקִים לְסִיּוּעַ, וְהַאוֹשְׁפִיזִין בָּאִים לְעֲזֹר לְיִשְׂרָאֵל וְלִשְׁמָרָם.

מְצִינּוּ בַּמִּדְרָשׁ (תהילים עז) **אָמַר רַבִּי בְּרַכְיָה, מִתְחַלֵּת בְּרִיתוֹ שֶׁל עוֹלָם עֲשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא סִכָּה בִירוּשָׁלַיִם, כִּיכּוֹל שֶׁהִיא מִתְפַּלֵּל בְּתוֹכָהּ וְאוֹמֵר, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶי שִׁיְהוּ בְּנֵי עוֹשִׂין רְצוֹנֵי כְּדֵי שְׁלֵא אַחֲרִיב בֵּיתִי וּמְקַדְשִׁי, כִּינּוּן שְׁגִרָם הַחֲטָא מַה כְּתִיב, "וַיַּחְמֹס כַּנֶּן שִׁכּוֹ". נִרְאָה דְסִכָּה זוֹ שֶׁהַקַּב"ה עֲשֶׂה בִירוּשָׁלַיִם מִבְּרִיאַת הָעוֹלָם מְרַמְזַת עַל הַהִשְׁפָּעָה לְאַמּוֹת הָעוֹלָם שִׁיּוֹצֵאֵת מִירוּשָׁלַיִם, וְלַכֵּן הַקַּב"ה מִתְפַּלֵּל בְּתוֹכָהּ שְׁלֵא יַחֲרַב בֵּית הַמְּקַדָּשׁ, דְּחַרְבֵּן בֵּית הַמְּקַדָּשׁ נַעֲשֶׂה בְּכַח הַתְּגַבְּרוּת וְיִנְיָקַת הַקְּלֻפּוֹת מִירוּשָׁלַיִם דְּרַךְ אוֹתָהּ סִכָּה, וְהַסִּכָּה הִיא הַמָּקוֹם לְהַתְּפַלֵּל שְׁלֵא תִתְגַּבֵּר וְיִנְיָקַת הַקְּלֻפָּה מִסִּכָּה זוֹ, וְלֹא יַחֲרַב בֵּית הַמְּקַדָּשׁ, וְזֶה מְרַמֵּז הַמִּדְרָשׁ שֶׁהַחֲרָבֵן נַעֲשֶׂה בְּבַחֲיַנַת "וַיַּחְמֹס כַּנֶּן שִׁכּוֹ", דְּדִרְךְ אוֹתָהּ סִכָּה נְחָרַב בֵּית הַמְּקַדָּשׁ. וְהַיּוֹם אָנוּ מִתְפַּלְלִים שֶׁה' יִקַּים אֶת הַסִּכָּה הַזֹּאת סִכַּת דְּוִיד הַנְּפִלֵת, שֶׁהִיא בֵּית הַמְּקַדָּשׁ. וְכֵן עַל מַצּוֹת נִסוּךְ הַמִּים שְׁנוֹתְנַת אֶת הַשִּׁפְעַת לְאַמּוֹת הָעוֹלָם, מְצִינּוּ שֶׁהִיא הַתְּחִילָה בְּבְרִיאַת הָעוֹלָם, כְּמוֹבָא בַּגְּמָרָא (סוכה נ:). **אָמַר רַב נַחְמָן, מַצּוּה חֲשׂוּבָה הִיא, וּבָאָה מִשְׁשַׁת יְמֵי בְּרִיאַת הָעוֹלָם.****

מוֹבָא בְּקוֹנְטַרְס 'סַכְת דּוֹד הַנוֹפֵּלֶת' מֵהֶרָה"ג ר' אוּרֵי יוֹנְגְרִיז שְׁלִיט"א שְׁשִׁבְעַת יְמֵי סַכּוֹת קְשׁוּרִים עִם סַכְת דּוֹד הַנוֹפֵּלֶת, מִשׁוּם שְׁנִפִּילָה קְשׁוּרָה עִם מִסְפָּר שֶׁבַע, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (מִשְׁלֵי כד, טו) **"כִּי שֶׁבַע יפול צדיק וקם"**, דְּבִבְרִיאת הָעוֹלָם הֵיטָה שְׁבִירַת הַשֶּׁבַע מְלָכִים וּנְפִילָתָם, שֶׁהִקְדָּשָׁה נִפְלָה בְּמִקּוֹם הַקְּלָפָה, וְכַתּוּצָאָה מִזֶּה הָעֲבוּדָה בְּעוֹלָם הַזֶּה הִיא לְתַקֵּן אֶת נְפִילַת הַמְּלָכִים, וְהַתְּקוּן נַעֲשֶׂה דְרָךְ נְפִילָה וְקִימָה בְּמִסְפָּר שֶׁבַע, שֶׁהַצְדִּיק נוֹפֵל בִּידֵי הַקְּלָפָה, וְכִשְׁקָם הוּא מַעֲלָה אֹתוֹ נִיצוּצוֹת שֶׁהָיוּ בְּיַד הַקְּלָפָה וּמְבָרְרָם. וְלָכֵן יַעֲקֹב הִשְׁתַּחֲוָה לַעֲשׂוֹ שֶׁבַע פְּעָמִים, וּמִשֶּׁה הַקִּים וּפָרַק אֶת הַמִּשְׁכָּן כָּל שֶׁבְעַת הַיָּמִים, וְכֵן סַכְת דּוֹד הַנוֹפֵּלֶת הִיא בְּשֶׁבַע יְמֵי סַכּוֹת. עַד שֶׁיָּבֵא הַשְּׁמִינִי לְעֵתִיד לְבֵא וְקִימָה בְּאִפְּן שֶׁלֹּא תִפּוֹל יוֹתֵר, וְכַנְגֵּד זֶה קוֹרְאִים בְּסַכּוֹת אֶת שֶׁבְעַת הַהֶבְלִים שֶׁבְּמַגֵּלַת קֹהֶלֶת. וְגַם כָּאֵן רוֹאִים שֶׁחַג הַסַּכּוֹת מְסַמֵּל אֶת נְפִילַת הַקְּדָשָׁה בִּידֵי הַקְּלָפָה וּיְנִיקַת הַקְּלָפָה מִהִקְדָּשָׁה.

מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (ק"ה"ר יא, ב) ר' הוֹנָא אָמַר **"תן חלק לשבעה"** אֵלּוּ שֶׁבְעַת יְמֵי הַנִּזְדָּה, **"וְגַם לְשִׁמּוֹנָה"** אֵלּוּ שְׁמוֹנָה יְמֵי הַמִּילָה. ר' לִוִי אָמַר **"תן חלק לשבעה"** אֵלּוּ שֶׁבְעַת יְמֵי הַסַּכָּה, **"וְגַם לְשִׁמּוֹנָה"** בְּיוֹם שְׁמִינִי עֲצָרַת. רוֹאִים שֶׁהַמִּדְרָשׁ מְקַשֵּׁר אֶת שֶׁבְעַת יְמֵי הַסַּכָּה לְשֶׁבְעַת יְמֵי הַנִּזְדָּה שֶׁיֵּשׁ בָּהֶם יְנִיקָה לְחִיצוֹנִים. וְכֵן הַבְּאֵנוּ לְעִיל מֵהֶרָה"ג ר' מִתְתִּיָּהוּ גִלְזֶרְסוֹן שְׁלִיט"א שְׁאֹתִיּוֹת סוֹכָה, סְמוּכוֹת לְאֹתִיּוֹת נִזְדָּה. וְכֵן מוֹבָא בְּשִׁפְתַּי אָמַת' (סוֹכוֹת תרל"ח) **"תן חלק לשבעה וכו"**, שֶׁעַל יְדֵי שְׁעָבְרוּ עָלָיו ז' יְמִים בְּעוֹדוֹ עָרַל וְאַחַר כֵּן נִכְנַס תַּחַת כַּנְפֵי הַשְּׁכִינָה עַל יְדֵי הַמִּילָה, יְכוֹל לְגַבֵּר וּלְהַכְנִיעַ כָּל הַסַּטְרָא אַחֲרָא. וְכֵמוֹ כֵּן יְמֵי הַסַּכּוֹת בְּעוֹד הַיָּמִים הַזֵּידוֹנִים שׁוֹלְטִים וְכו' לְכֵן צְרִיכִים הַגְּנָה, וְעֵתָה בְּשְׁמִינִי עֲצָרַת הִיא הַסַּרְתַּת הָעָרְלָה.

מוֹבָא בְּסִפְר 'מִשְׁנַיִן חֲכָמָה' (דְּבָרִים ה, טו) מְצִינּוּ מִדְרָשׁ מִפְּלֵא שָׂאֵל רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרַי יוֹחָאֵי אֶת רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן יַעֲקֹב אֶפְשָׁר שְׁשִׁמְעֵת מֵאֲבִיךָ מֵהוּ **"בְּעֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לוֹ אָמו"** אָמַר לִיה הוּ, לְמַלְךְ שֶׁהִיָּה לוֹ בַּת יְחִידָה וְהִיָּה מְחַבְּבָה יוֹתֵר מִדָּאֵי וְהִיָּה קוֹרָא אוֹתָהּ בְּתִי, וְלֹא זֶה מְחַבְּבָה עַד שֶׁקָּרָא אוֹתָהּ אַחוֹתִי, וְלֹא זֶה מְחַבְּבָה עַד שֶׁקָּרָאָה אָמִי, כֵּן הִיָּה מְחַבְּבֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹתֵר מִדָּאֵי לְיִשְׂרָאֵל. וְזֶה מוֹרָה עַל ג' זְמַנִּים הָאֵלֶּה, [ג' רְגָלִים], עַל מֵה שֶׁהִיָּה בְּעַת יְצִיאַת מִצְרַיִם שֶׁאֵזַב בְּבַחֲיִנַת הַשֶּׁפַע הִיָּה בְּבַחֲיִנַת בַּת, שֶׁהִיא מְקַבֶּלֶת שֶׁפַע לְבָד, וּבְעַת מִתֵּן תוֹרָה הִיָּה בְּגֵדֵר אַחוֹתִי שֶׁשְׁנִיָּהֶם מְשַׁפִּיעִים וּמְקַבְּלִים זֶה מִזֶּה, וּמְכַבְּדִים זֶה לְזֶה, וְאַחַר כֵּן בְּעַת עֲשִׂית הַמִּשְׁכָּן הִיָּה בְּגֵדֵר אָמו, שֶׁרַק הִיא הַמְשַׁפֵּעַת וְהִיא הַפּוֹעֵלֶת מִצְדָּה לְבָד. וְרוֹאִים שֶׁבְּפִסְחָא כָּלִל יִשְׂרָאֵל הֵם בְּגֵדֵר מְקַבֵּל וְלֹא מְשַׁפִּיעַ, וּבְשַׁבּוּעוֹת כָּלִל יִשְׂרָאֵל הֵם גַּם מְשַׁפִּיעַ וְגַם מְקַבֵּל, וּבְסַכּוֹת כָּלִל יִשְׂרָאֵל הֵם בְּגֵדֵר מְשַׁפִּיעַ וְלֹא מְקַבֵּל, וּמְבַאֵר לְדְבָרֵינוּ דְּבִסְכוֹת מְשַׁפִּיעִים אֶת הַשֶּׁפַע לְאִמּוֹת הָעוֹלָם, וּמְקַבְּלִים אֶת הַשֶּׁפַע רַק בְּשְׁמִינִי עֲצָרַת.

בְּתוֹרַת מְנַחֵם מְקַשֵּׁה מַדּוּעַ בְּקִרְבָּנוֹת חַג הַסַּכּוֹת רַש"י מְבַאֵר (בְּמִדְבָר כט, יח) שֶׁהַפְּרִים כְּנִגֵּד שֶׁבְעִים אִמּוֹת וְהַכְּבָשִׁים כְּנִגֵּד יִשְׂרָאֵל, וּבְקִרְבָּנוֹת חַג הַפִּסְחָא רַש"י מְבַאֵר (שִׁם כח, ט) שֶׁהַפְּרִים כְּנִגֵּד אַבְרָהָם, אֵילִים כְּנִגֵּד יַצְחָק, וְכְבָשִׁים כְּנִגֵּד יַעֲקֹב. וּמְבַאֵר לְדְבָרֵינוּ דְּסַכּוֹת הוּא זְמַן שֶׁמְשַׁפִּיעִים לְשֶׁבְעִים

אמות לכן הפרים של סכות הם כנגד שבעים אמות, וכן השני אילים של סכות הם כנגד יעקב ועשו כדמבאר שם, דבסכות נותנים לאמות העולם, מה שאין כן בפסח השפע שיך רק לישראל, ממילא הקרבנות הם כנגד ג' אבות בלבד.

מצינו במדרש פליאה אמר עשו לפני הקב"ה אמרת "ואהב את יעקב", למה, והלא נשא שתי אחיות, ואם תאמר שאני גרמתי לו, אם כן למה תסתירהו בצל סכה. נראה לבאר שעשו טען לקב"ה מדוע הוא אוהב את יעקב, הרי גם יעקב לקח את החצי העליון כשנשא גם את רחל וגם את לאה, ואין הבדל בינו לבין יעקב, שהרי שניהם לקחו מהחצי העליון, ואם תאמר, שואל עשו, שאני גרמתי לו ששלחתי את אליפז להרגו, ולקח את כספו, ונאלץ להפנס בבית לבן ולסבל את רמאותו שהכניס לו את לאה במקום רחל וכו'. מדוע יעקב מקבל את הצל של הסכה שמסמל את החצי העליון. שהרי מצות סכה היא כנגד יעקב, ואם יעקב לא אמור לקבל את החצי העליון, מדוע יעקב מקבל את מצות סכה ששייכת לחצי העליון. ואף על פי שהמדרש אינו ממשיך, אנו נמשיך את התשובה מדוע יעקב מקבל את שני החצאים, כפי שבארנו שצדיקים שהופכים את הרע לטוב מקבלים את שני החצאים, ובפרט יעקב שלקח גם לאה ותקנה, ובשרשו נכללים שני החצאים.

כתוב (במדבר כב, כח) **"ותאמר לבלעם מה עשיתי לך כי הפיתני זה שלש רגלים"**. ומבאר רש"י **רמז לו, אתה מבקש לעקר אמה החוגגת שלש רגלים בשנה**. ומובא בשם הגר"א שמקשה מדוע האתון הוכיחה את בלעם דוקא עם מצות שלש רגלים, ולא עם שאר מצוות. ומבאר לדברינו שהיא רמזה לו כיון שכל חיותו וחיות כל האמות הם מקבלים מחג הסכות, אם הוא יעקר את עם ישראל גם הוא יעקר. ואף על פי שהאמות יונקות רק מסכות, והאתון הזכירה ג' רגלים, הרי ידוע מסדור הרש"ש שג' רגלים משלימים זה את זה ובונים יחד את פרצוף הזמנים של השנה, וממילא מה שהאמות יונקות מסכות מונח בשפע גם השפע של פסח ושבועות מה שהם השלימו את חג הסכות. **וכן** מובא בלקוטי מוה"ר"ן (ל) **"וישסף שמואל את אגג", כי אגג הוא כללות הארבע מלכיות דסטרא אחרא, כמו שכתוב "ראשית גוים עמלק"**. וזה שפרש רש"י **"וישסף חתכו לארבעה"**. וזה **"וישסף"**, ראשי תבות שבועות סכות פסח, כי עקר חיותה מאור הפנים שבשלוש רגלים.

מובא ברמב"ם (לולב ת, יב) שהשמחה בבית המקדש בחג הסכות היא מצד השמחה היתרה שיש בסכות, ולא בגלל שמחת בית השואבה. נראה דלכן חג הסכות נקרא זמן שמחתנו יותר משאר החגים, אף על פי שמצות **"ושמחת בחגיך"** היא על כל החגים. [זמן שמחתנו, זמן מתן תורתנו וזמן חרותנו ר"ת ש"מ"ח]. דבמקום שיש לקלפות יניקה הם לא מפריעים לקים את המצוה ואפשר לזכות לשמחה, כפי שבארנו במאמר 'מזבח הזהב' את המשנה (תמיד כט.) **מימיו לא נתעצל הכהן מלהוציא את הדשן**, דבתרומת הדשן יש לקלפות יניקה והם לא מפריעים לזריזות ולשמחה של המצוה. מה שאין כן בשאר החגים כשהקלפות מפריעות לקיום המצוות כמו בכל מצוה, יותר קשה לזכות לשמחה,

ולכן עקר השמחה בסככות היתה בשאיבת המים, ונסוך המים, דנסוך המים נותן את היניקה הגדולה לקלפה כדלעיל, וממילא השמים היו פתוחים לשאב רוח הקדש ללא הפרעות. וכן הכתוב (במדבר יא, כט) "ומי יתן כל עם ה' נביאים כי יתן הוי"ה את רוחו עליהם" ר"ת ערא"י, המרמז על חג הסוכות בו יוצאים לדירת עראי.

וכן נראה דיש נח"ש ימים בשנה חוץ מחג הסוכות, לרמז שבמים אלו הנחש והסטרך אחר אים מפריעים לעם ישראל וימים אלו הם מחוץ לבחינת נחש.

וכן ראיתי בשם הגה"צ ר' שאול בראך מקאשוי זצ"ל שסוכות נקרא זמן שמחתנו יותר משאר החגים, בגלל שבכל החגים אמות העולם עושים באותו זמן חג משלהם לחקות את עם ישראל, חוץ מסוכות שהם אינם עושים סכה או חג, ומבאר לדברינו דבסוכות הם מרגישים שהחג של עם ישראל נותן להם את השפע, ואין להם צורך לעשות שום דבר. וכן מובא ב'תרגום שני' על מגלת אסתר שהמן אמר לאחשורוש שבני ישראל מקללים אותו ואת המלכות בכל חג וחג שלהם, ולגבי חג הסוכות הוא אמר שאינו יודע אם הם מקללים בחג זה. וכן רואים שעם ישראל סבלו מהגוים בשנות גלותם בעקר בחג הפסח מעלילות דם וכו'.

וכן מובא ברמב"ם (תמידין י, יא) **בכל יום יום מימי החג היו אומרים שירה בפני עצמה, על מוסף היום בראשון מימי חלו של מועד היו אומרים "הבו לה' בני אלים", בשני "ולרשע אמר אלהים וגו'", בשלישי "מי יקום לי עם מרעים", ברביעי "בינו בערים בעם וגו'", בהמשי "הסירתי מסבל שכמו", בששי "מוטו כל מוסדי ארץ וגו'".** רואים שמזמורי החג הם כנגד הרשעים.

ולפי דברינו מבאר מדוע קוראים מגלת קהלת בחג הסוכות, דמגלת קהלת מלמדת שהעולם הזה הבל הבלים ואין בו שום חשיבות, וכל זה ביחס לאמות העולם ולאילו שחיים חיים בהמיי, מה שאין כן מי שקשור למעלה מן השמש, חיו חשובים מאד. ובזמן חג הסוכות כשנותנים את השפע לאמות העולם לכל השנה, חשוב לשנן שכל זה **"הבל הבלים הכל הבל"**.

וכן הפטרת גוג ומגוג שקוראים בשבת חול המועד סוכות, מדברת על שעבוד מלכות שיהיה לעתיד לבא מכח חג הסוכות, כמו שכתוב (זכריה יד, טז) **"והיה כל הנותר מפל הגוים הבאים על ירושלים ועלו מדי שנה בשנה להשתחות למלך ה' צבאות ולחג את חג הסוכות"**. וכפי שבארנו שאמות העולם מקבלים את השפע מעם ישראל, וממילא הם משתעבדים לעם ישראל. וכן רואים מהפסוקים שמלחמת גוג ומגוג תהיה בסוכות, וכתוצאה מזה כל הגוים שישארו אחרי המלחמה, יבאו לחג את חג הסוכות בירושלים, כדי לצין את יום השנה למלחמה. (עייין שם ברד"ק ובמצודת דוד). וכן מובא ב'טור' (או"ח תצ) **תחית המתים עתידה להיות בניסן, ונצחת גוג ומגוג בתשרי ומשום הכי בניסן מפטירין "העצמות היבשות"**. ובתשרי **"ביום בוא גוג"**. וכן מצינו במדרש (ילקוט ויקרא תרנג) **באותה שעה הקדוש ברוך הוא עושה סכה לצדיקים ומטמין אותם לתוכה שנאמר "כי**

יִצְפְּנֵנִי בְּסִפְּהָ בַּיּוֹם רַעָה וְגו', "אֲלֵהִים ה' עִזּוּ יְשׁוּעָתִי סִפּוֹתָה לְרֵאשִׁי בַּיּוֹם נִשְׁק". לְעֵתִיד לְבֹא עֵתִידִין אַמּוֹת הָעוֹלָם לְהַפְּנִס לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל וְלַעֲשׂוֹת מַלְחָמָה עִמָּהֶם. שְׁנֵאָמַר "וְאֶסְפְּתִי אֶת כָּל הַגּוֹיִם אֶל יְרוּשָׁלַם לְמַלְחָמָה", וּמָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה יוֹצֵא וְנֹלְחָם עִם הַגּוֹיִם שְׁנֵאָמַר "וְיֹצֵא ה' וְנֹלְחָם בַּגּוֹיִם הֵהֱם בַּיּוֹם הַלְחָמוֹ בַּיּוֹם קָרֵב" בַּיּוֹם שֶׁל פְּרָעָה. וּמָהוּ עוֹשֶׂה מְסַכֵּךְ עַל רֵאשֵׁם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שְׁנֵאָמַר "סִפּוֹתָה לְרֵאשִׁי בַּיּוֹם נִשְׁק". וְכֵן מוֹבָא שֵׁם (תְּהִילִים תַּתפח) "סִפּוֹתָה לְרֵאשִׁי בַּיּוֹם נִשְׁק". אָמַר רַבִּי יוֹסִי בַר בּוֹן "בַּיּוֹם נִשְׁק" זֶה נִשְׁקוֹ שֶׁל גּוֹג. וְכֵן מוֹבָא בַלְק"ת לְהֶאֱרִיז"ל (שְׁמוֹת קכד) עֲנֵן גּוֹג וּמַגּוֹג עוֹלָה ע' כְּנָגַד כָּל הָע' אַמּוֹת. כִּי אִזּוֹ יַמְלֵךְ גּוֹג וּמַגּוֹג עַל כָּל ע' אַמּוֹת וְכָלֶם יָבֹאוּ יַחַד עַל יִשְׂרָאֵל. וְכִשְׁיִגָּאֻלוֹ מִיָּדָם אִזּוֹ יִהְיֶה הוֹשַׁעֲנָא רַבָּא כִּי עֵתָה שְׁנֵאָמַר מִיָּד בְּבַל גְּלוֹ לְמַדִּי וְאַחַר כֵּן לִנּוֹן וְאַחַר כֵּן לְאָדוּם וְאַחַר כֵּן תִּהְיֶה גְּאֵלָה בְּהַחֲלֵט. וְכֵן עֲנֵן ז' יְמֵי הַחֵג נִגְדַע ע' שָׂרִים וּבְכָל יוֹם נִיצוֹלִים מִיָּד שֶׁר אֶחָד שֶׁהוּא כּוֹלָל עֲשָׂרָה, וְגוֹלִים לִיד שֶׁר אַחַר, וְיוֹם הַז' נִיצוֹלוֹ מִיָּד כָּלֶם, וְלָכֵן הוּא יוֹם הוֹשַׁעֲנָא רַבָּא. וּלְפִי שֶׁהֵם נִמְשָׁלוּ לְמִים שֶׁעַל כֵּן הִיָּה נִסּוֹךְ הַמִּים בְּחֵג לָכֵן אֵין אָנוּ שׁוֹאֲלִין הַמִּים עַד שְׁיַעֲבְרוּ ז' יְמֵי הַחֵג שֶׁלֹּא יִתְּנוּ לָנוּ הַמִּים בְּעוֹדָם שׁוֹלְטִים, שִׁיְהֵא הַמִּים הַזְּדוֹנִים. וְלָכֵן לּוֹלֵב עוֹלָה ס"ח כְּמַנְן חַיִּים וְד' אוֹתִיּוֹתָיו הִרִי ע"ב וְכֵן הִדַּס עִם ג' אוֹתִיּוֹתָיו עוֹלָה ע"ב נִגְדַע ע' שָׂרִים הַשׁוֹלְטִים בְּחֵג שֶׁהֵם נֶאֱחָזִים בְּב"ד הַעֲלִיּוֹן שֶׁהֵם ע' דְּנִיָּים וּב' סוֹפְרִים. וְלָכֵן הִיוּ מְקַרְבִּין ע' פְּרִים בְּחֵג, וּלְפִי שֶׁהִמִּים הִלְלוּ נִגְדַע ע' שָׂרִים צוֹתָה הַתּוֹרָה לְקַח לְחֻלְקֵינוּ "פְּרִי עֵץ הַדֶּר" הַקַּב"ה, שֶׁהוּא דֶר עֲמָנוּ תְּמִיד לְעוֹלָם וָעַד, כִּי הַשָּׂרִים מִתְּבַטְּלִים וְהוֹלְכִים. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְּר 'כַּמִּים לִים מְכַסִּים' מֵהַר"ג ר' רַפְּאֵל מַגִּיד שְׁלִיט"א שֶׁשְׁבַעִים פְּרִים בְּגִימְטְרִיא הַכְּתוּב (מִכָּה ד, א) "וְהִיָּה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים יִהְיֶה הַר בֵּית ה' נִכּוֹן בְּרֵאשׁ הַהָרִים וְנִשְׂאָ הוּא מִגְּבְעוֹת וְנִהְרֹו עֲלָיו עַמִּים".

מְצִינּוּ בַּמְדְּרָשׁ (תַּנְחוּמָא אַמּוֹר כב) "וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרֵאשׁוֹן" וְכִי רֵאשׁוֹן הוּא, וְהֵלֵא ט"ו יוֹם הוּא, וְאֶת אַמְרַת "בַּיּוֹם הָרֵאשׁוֹן", אֶלֵא רֵאשׁוֹן הוּא לְחֻשְׁבוֹן עֲזוֹנוֹת. וְהַרְבֵּה שׁוֹאֲלִים עַל הַמְדְּרָשׁ הַזֶּה, מַדּוּעַ יוֹם א' שֶׁל סִפּוֹת הוּא רֵאשׁוֹן לְחֻשְׁבוֹן עֲזוֹנוֹת, וְלֹא לְמַחֲרַת יוֹם הַכַּפּוֹרִים, נִרְאֶה לְבֹאֵר עַל פִּי דְבַרְיֵנוּ, כִּינֵן שְׁעֲנֵן הָעֲזוֹנוֹת הוּא הוֹרְדַת שְׁפַע שֶׁל קְדֻשָּׁה לְקַלְפָּה, וּבְסִפּוֹת מֵהוּת הַחֵג נּוֹתְנַת אֶת הַשְּׁפַע לְקַלְפוֹת לְכָל הַשָּׁנָה, יֵשׁ כָּאֵן בְּחִינָה שֶׁל עוֹן מַצַּד עֲצָם מֵהוּת הַחֵג. אֵף שְׁמַצַּד עִם יִשְׂרָאֵל עוֹשִׂים כָּאֵן מַצּוֹת, מַצַּד מֵהוּת הַחֵג יֵשׁ כָּאֵן בְּחִינָה שֶׁל עוֹן, וְאֶת זֶה מְרַמֵּז הַמְדְּרָשׁ.

וְכֵן נִרְאֶה לְבֹאֵר מַדּוּעַ בְּחֵג הַסִּפּוֹת יֵשׁ מַצּוֹה לְאָגַד אֶת הָעֲרֵבָה יַחַד עִם שְׂאֵר הַמִּינִים וּלְקַרֵב אֶת הַרְשָׁעִים לְעַבּוֹדָת ה', דְּבַר שֶׁלֹּא מְצִינּוּ בְּשֵׂאֵר הַחֲגִים. דְּבַזְמַן שְׁמִשְׁפִּיעִים עֲבוּר אַמּוֹת הָעוֹלָם כְּדִי לְקַרֵב אוֹתָם לָה', זֶה הַזְּמַן לְחַשֵּׁב גַּם עַל הַרְשָׁעִים שֶׁהִתְחַבְּרוּ לְאַמּוֹת הָעוֹלָם לְקַרֵב גַּם אוֹתָם, וּבִפְרֻט שֶׁהַסִּטְרָא אַחֲרָא אֵינּוּ מְפָרִיעַ בְּיָמִים אֵלוֹ כְּדִלְעִיל.

[כְּמִילְתָא דְּבַדִּיחוּתָא נִרְאֶה דֶּה־שְׁתַּלְשֵׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת הַשֵּׁם אָגַד לְאוֹטוֹבוֹסִים בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, לְרַמֵּז שְׁאוֹטוֹבוֹסִים אֵלוֹ עוֹשִׂים אָגַד בֵּין צְדִיקִים לְרְשָׁעִים כְּמוֹ אֲגִידַת הַד' מִיָּנִים, וְכְמוֹ שְׁבַד' מִיָּנִים

לא מספיק לאגד, צריך גם לנגוע, כך "אגד" מובילים את הצדיקים והרשעים יחד ומנענעים אותם. וכן צבעם ירק כמו צבע הד' מינים. וכן אוטובוסי דן מרמזים על שבט דן, שהיה היורד שבשבטים בבחינת נחש המחבר קדשה לקלפה, צדיקים לרשעים. כפי שמצינו במדרש (פסיקתא דרב כהנא' ג, יב) **כל הנחשלים אחרין זה שבטו של דן שפולטו הענו שהיו פלו עובדין עבודה זרה**. והוסיף חכם אחד שליט"א שצורת ארכו של האוטובוס מרמזת על הלולב הארך.]

מצינו בגמרא (סוכה כט.) ישראל מונין ללבנה ועובדי כוכבים לחמה. ומבאר לדברינו כינון שניקת החיצונים היא מהחצי העליון שנשאר ביסוד שהוא בבחינת חמה, לכן הם מונין לחמה. מה שאין כן ישראל שמקבלים מהחצי התחתון דקדשה שיורד למלכות שנמשלה ללבנה, לכן הם מונין ללבנה. וכן מצינו במדרש (בתי מדרשות ראה) **אמות העולם שהם מונין לחמה סופן לבלות בגיהנם**. ומבאר לדברינו כינון שהם מתקשרים עם החצי העליון ששיך לחמה הם הולכים לגיהנם, כפי שבארנו לעיל שמי שנכנס לחצי העליון נכנס לגיהנם. וכן מובא בפרוש הגר"א ל'סיפרא דצניעותא' (פרק ב') ששבעים שרים של אמות העולם יונקים את השפע משבעים אנפין שיש ביסוד. וכן מצינו בזהר (מקץ רא.) שאמות העולם נענשים מהדין של היסוד, וישראל נענשים מהדין של המלכות.

מצינו בזהר (וארא כז.) שהנהגת הקדוש ברוך הוא עם ישראל היא שמאל דוחה וימין מקרבת, והנהגה עם אמות העולם היא **שמאל מקרבת וימין דוחה**, ומבאר לדברינו דישראל שמקבלים דרך השמאל, יש להם קודם שמאל שדוחה וחותר וכו', ואחר כך החסדים של הימין מגיעים בסוד ימין מקרבת, ואצל אמות העולם זה הפוך קודם השמאל מקרבת ופותר להם את כל השפע שיאכלו חנם, ואחר כך הימין דוחה כי לא נשאר להם כלום לקבל ממנו.

מובא בשער הפנונת' להאריז"ל (סוכות ה"ב ע' טט) שמנענעין את הלולב לששה צדדים כנגד שש הספירות שונקלות בזעיר אנפין. והנענוע למעלה הוא כנגד ספירת הנצח ולמטה כנגד ספירת ההוד, היות שספירות הנצח וההוד עומדות בצורה שהנצח למעלה וההוד מתחתיו. וכן מצינו בזהר (תיקונים ט:) בענין ב' רצועות של תפלין של ראש שהרצועה הקצרה היא בחינת נצח, והרצועה הארוכה היא בחינת הוד, ורואים שההוד יורד למטה, והנצח נשאר למעלה. נראה דיש כאן רמז שספירת הנצח המסמלת חסד נשארת למעלה, וספירת ההוד שמסמלת גבורה יורדת למטה, דהגבורה קובעת מה ירד למטה ומה לא, ולכן מסמלים אותה בנענוע למטה. וכן שמעתי מהרה"ג ר' משה שץ שליט"א בשם אחיו ר' יעקב שארבעה מינים בגימטריא שם חת"ך המסמל את חתונת הגבורה. וכן הבאנו לעיל את הגמרא (תענית ב:) שד' מינים ממתיקים את הדין של המים. והבאנו מהרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שד' מינים אותיות דין מים.

מצינו בגמרא (ב"ב עה.) שהסכה לעתיד לבא תהיה מעורו של לוינתו, וקשה איך נשב בסכת עורו של לוינתו הרי עורו של לוינתו פסול לסוך, ובארנו במאמר 'חשמל סכה' שסכה היא זכר לענני הפבוד, ועורו של לוינתו הוא ענני פבוד ממש. כמובא בכתבי הר"א חובר 'פתחי שערים' נתיב פנימיות

וחיצוניות פתח כ) שסכת עורו של לוינתן היא סכת חשמל. ורואים שלוינתן שיך לבחינת המקיפים של סכה המסמלים את החצי העליון ונבאר.

הבאנו במאמר 'דגים מספר שבע' מהזהר (בא לד. ומהגמרא ב"ב עה.) שהלוינתן הוא פרעה שנקרא "התנים הגדול", שמכניס ראשו לגן עדן, ומשפיע משם את השפע שיורד למטה לכל השבעים אמות. מובא בלק"ת להאריז"ל (וארא ע' קלד) שיניקת פרעה היא מאותיות **ים שבשם אלהים**, ורואים שפרעה מתחבר לבחינת ים. ומבאר לדברינו דפרעה המסמל את הלוינתן מעביר את השפע מהחצי העליון שהוא בחינת ים לכל השבעים אמות. וכן מובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (חג המצות ע' תצג) שמצרים אותיות **מָצָר ים** לרמז שעושים בבניכול מצר על הים העליון ויונקים משם. עין בפתוב (ישעי' יט, י וברש"י שם) שהמצרים היו עושים סכרים לסתם את זרימת המים, כדי ליצר לעצמם אגמים. ונראה דזה מרמז על פעלתם הרוחנית.

מצינו במדרש (ילקוט ויקרא תרנג) **כל מי שמקים מצות סכה בעולם הזה הקדוש ברוך הוא נותן לו חלק לעתיד לבא בסכתה של סדם, שנאמר "אלהים דבר בקדשו אעלזה אחלקה שכם ועמק סכות אמדד".** מהו עמק סכות, זו סכתה של סדם שהיתה מסוככת בשבעה אילנות שהן מסוככות זו על גב זו, גפן תאנה ורמון ופרסק ושקדים ואגוז ותמרים על גביהם. דבר אחר כל מי שמקים מצות סכה בעולם הזה הקדוש ברוך הוא מושיבו בסכתו של לוינתן לעתיד לבא שנאמר "התמלא בשכות עורו". בארנו במאמר 'תכלית ספורי לוט' שסדם ר"ת סעדתא דדוד מלכא, וזה כל השפע הגדול שהיה בסדם, שהיתה להם יניקה מנשמת דוד שהיתה בסדם, ולכן השפע שלהם היה בבחינת סכת סדם, כיון שינקו מסכת דוד. נראה לבאר דברי המדרש שמי שמקים מצות סכה בעולם הזה, לעתיד לבא הקדוש ברוך הוא נותן לו חלק בסכתה של סדם, להרגיש את השפע הגדול שיניקה הקלפה ממצות סכה שאנו מקימים. וכן הפתוב (בראשית יג, י) "וירא את כל כפר הירדן כי כלה משקה לפני שחת ה' את סדם ואת עמרה כגן ה' כארץ מצרים באכה צער". מרמז על בית המקדש, דמשקה בגימטריא מקדש ויש כאן רמז שמקום זה היתה לו יניקה מסכת דוד שהיא בבחינת בית המקדש.

ולכן ממשיך המדרש כל מי שמקים מצות סכה בעולם הזה הקדוש ברוך הוא מושיבו בסכתו של לוינתן לעתיד לבא. שמי שמקים מצות סכה בעולם הזה, יזכה לשבת בסכת עורו של לוינתן, להרגיש את השפע הגדול שיניקה הקלפה ממצות סכה שאנו מקימים, וזה אותו שכר כמו סכת סדם. וכן מצינו עשירות גשמית אצל הלוינתן. כמובא במדרש (ילקוט איוב תתקכז) מקום רפידתו של לוינתן יפה של זהב לכך נאמר ירפד חרוץ עלי טיט. וכן מובא בלקוטי מוהר"ן (י) לוינתן זה יצרת לשחק בו בחינת שחקים, ששם שוחקין מן דהינו פרנסה.

מצינו בזהר (וירא קט.) פתוב "כגן ה' כארץ מצרים" עד כאן לא נודע גן ה' אם הוא ארץ מצרים ואם הוא ארץ סדם, ואם הוא גן ה' שנקרא גן עדן, אלא כגן ה' שיש בו ספוק ועדון

הכל, כִּן גַם הִיְתָה סֹדִם, וְכִן גַם מִצְרִים, מֵה גֵן ה' לֹא צָרִיךְ בֵּן אָדָם לְהִשְׁקוֹתוֹ, כִּן מִצְרִים לֹא צָרִיכָה אַחֵר שְׁיִשְׁקָה אוֹתָהּ, מִפְּנֵי שֶׁהֵנִילוּס הוּא יוֹצֵא וּמִשְׁקָה אֶת כָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם. רוֹאִים שֶׁהִזְהֵר מִקֶּשֶׁר אֶת הַשְּׁפַע שֶׁל מִצְרַיִם, וְסֹדִם, וְגַן עֵדֶן, שֶׁהֵם בְּאוֹתָהּ בְּחִינָה. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ שֶׁשְׁנֵיהֶם יוֹנְקִים שְׁפַע מִהַקְדָּשָׁה בְּסוּד גֵן עֵדֶן, וּמַעֲבִירִים לְקַלְפָּה.

מִצְיָנוּ בְּזֵהָר (תיקונים מג.) בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁנֶּעֱבַר אוֹתוֹ נְחֹשׁ רַע מִן הַיָּם, שׁוֹלֵט נְחֹשׁ קְדוֹשׁ, וּבְאוֹתוֹ זְמַן הוֹלְכוֹת אֲנִיּוֹת בַּיָּם בְּבִטְחָה שְׁלֵא טוֹבְעוֹת, שֶׁהָרִי רוּחַ סְעָרָה נֶעֱבַר שְׁלוֹטוֹנוּ מִן יַם הַתּוֹרָה, וּבְאוֹתוֹ זְמַן "שֵׁם רַמְשׁ וְאִין מִסְפָּר חַיּוֹת קִטְנוֹת עִם גְּדֻלוֹת שֵׁם אֲנִיּוֹת יְהַלְכוּ לְוִיָּתָן זֶה יִצְרֵת לְשִׁחַק בּוֹ", וַיְהִי שְׁמֵחַ עִמָּהֶם. רוֹאִים שֶׁהַלְוִיָּתָן הוּא בְּבְחִינַת נְחֹשׁ רַע שֶׁלְעֵתִיד לְבֹא יִהְפֵךְ לְנְחֹשׁ קְדוֹשׁ. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְלַעֲתִיד לְבֹא לֵאמֹר וְרַחֵל יִהְיוּ פְרָצוּף אַחַד, וְנִקְבַּל אֶת הַשְּׁפַע שֶׁל לֵאמֹר, מִמִּילָא נִקְבַּל אֶת שְׁפַע הַלְוִיָּתָן. וְכֵן לְוִיָּתָן ר"ת הַפְּתוּב שְׁמַנְחָם אֶת רַחֵל (ירמיה לא, טז) "וַיֵּשׁ תִּקְוָה לְאַחֲרֵיתָךְ נֶאֱמַר הוֹי"ה וְשִׁבּוֹי" בְּב' אֶפְנָיִם, לְרַמֵּז שֶׁהַלְוִיָּתָן יִחְזֹר לְעֵתִיד לְבֹא לְרַחֵל, כְּשֶׁלֵּאָה וְרַחֵל יִחְזְרוּ לְהִיּוֹת פְּרָצוּף אַחַד.

מִצְיָנוּ בְּזֵהָר (שלח קעב.) יוֹם אַחַד בַּיָּם הַגְּדוֹל יִצָּא לְוִיָּתָן, וְכָל הַיָּם הַזְּדַעְזַע, וְכָל הַדְּגִים הִלְכוּ לִכְאֵן וּלְכֹאֵן. כְּשֶׁהִגִּיעַ הַלְוִיָּתָן לְפֶתַח הַתְּהוֹם, מִתְחִיל לְשִׁמְחָה, יוֹם זֶה שֶׁהַזְּדַעְזַע הַיָּם, יוֹם שֶׁנֶּחֱרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, הוּא ט' בָּאָב. רוֹאִים שֶׁהַלְוִיָּתָן יוֹצֵא בַּיּוֹם תְּשֻׁעָה בָּאָב לְנִקְמָה עַל חֲרָבַת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְכִשְׁמַגִּיעַ לְתְּהוֹם הוּא נִרְגָע וְנִהְיָה שְׂמֵחַ. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְחֲרָבַת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ גֵּרַם יִרֵדָה גְדוֹלָה לְלְוִיָּתָן שֶׁיִרְדַּ מִדְּרָגָתוֹ לְהִיּוֹת צְנוּר הַמְּשַׁפֵּיעַ לְצַד הַקְּדוּשָׁה, וְנִהְפֵךְ לְצְנוּר הַמְּשַׁפֵּיעַ לְקַלְפָּה. לְכֵן הוּא יוֹצֵא לְנִקְמָה עַל זֶה, וּמִזְעִזֵעַ אֶת הַיָּם. וְכִשְׁמַגִּיעַ לְתְּהוֹם הוּא נִרְגָע, דְּבִאֲרָנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֹוֹטֵי הַחֲשָׁמַל מִתְחַבְּרִים לְשִׁמְיָנִי' שֶׁהַתְּהוֹם מִתְחַבֵּר לְמִים הָעֲלִיּוֹנִים. וְכִשְׁהַלְוִיָּתָן מַגִּיעַ לְשֵׁם הוּא מַגִּיעַ שׁוֹב לְשִׁרְשׁוֹ בְּקְדוּשָׁה בְּמִים הָעֲלִיּוֹנִים.

וְעוֹד מִצְיָנוּ בְּזֵהָר (שם) "נְחֹשׁ בְּרַח", זֶה אוֹתוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ הַבְּרִיחַ הַתִּיכּוֹן בְּתוֹךְ הַקְּרָשִׁים. רוֹאִים שֶׁהַלְוִיָּתָן הוּא בְּסוּד הַבְּרִיחַ הַתִּיכּוֹן שֶׁהִיָּה בְּמִשְׁכָּנוֹ. וְכֵן מוּבָא בְּפִרְקֵי דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר' (ח) הַשְּׂרִיעַ מִן הַמִּים לְוִיָּתָן וְנְחֹשׁ בְּרִיחַ וּמְדוּרוֹ בְּמִים הַתְּחַתּוֹנִים וּבֵין סְנַפִּירֵיּוֹתֵיו הַבְּרִיחַ הַתִּיכּוֹן שֶׁל אֶרֶץ עוֹמֵד. מִצְיָנוּ בְּתֵרֵגוֹם יוֹנָתָן בֶּן עוֹזִיָּאֵל (שְׁמוֹת כו, כח) שֶׁהַבְּרִיחַ הַתִּיכּוֹן נֶעֱשֶׂה מִהַעֵץ שֶׁנִּטַע אַבְרָהָם בְּבֵאֵר שֶׁבַע [אַשְׁל אַבְרָהָם]. וּמִלְאָכִים הִבִּיאוּהוּ לְקָרִיעַת יַם סוּף וְהִכְרִיזוּ שֶׁזֶה הָעֵץ שֶׁל אַבְרָהָם, וְנִטְלוּהוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְעָשׂוּ מִמֶּנּוּ בְּרִיחַ הַתִּיכּוֹן שֶׁהִיָּה מִתְעַקֵּם כְּמוֹ נְחֹשׁ בְּתוֹךְ הַקְּרָשִׁים וּמִבְּרִיחַ מִן הַקְּצָה לְקְצָה. נִרְאָה דְלִכּוֹן אֲשֶׁל אַבְרָהָם נִהְפֵךְ לְבְּרִיחַ הַתִּיכּוֹן, לְרַמֵּז שֶׁהַבְּרִיחַ הַתִּיכּוֹן מִתְחַבֵּר לְחֻסְדִּים הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁל אַבְרָהָם הַשְּׂיָכִים לְחֻצֵי הָעֲלִיּוֹן. וְלִכּוֹן הִיָּה מִתְעַקֵּם כְּנְחֹשׁ, דְּבְרִיחַ זֶה הוּא בְּחִינַת לְוִיָּתָן הַנִּקְרָא נְחֹשׁ בְּרַח. וְכֵן מוּבָא בְּשִׁעַר מֵאֵמֶרֵי רַשְׁב"י לְהָאֲרִיז"ל (ע' שִׁב) שֶׁלְכֵן נֶאֱמַר בְּבְרִיחַ הַתִּיכּוֹן (שְׁמוֹת כו, כח) "מִבְּרַח מִן הַקְּצָה אֶל הַקְּצָה" בְּתוֹסֶפֶת ה"ה, לְרַמֵּז שֶׁהוּא מְבְרִיחַ בֵּין הַה' הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁל שֵׁם הַנְּוִ"ה הַמְּסַמְּלֵת אֶת לֵאמֹר, לַה' הָאֲחֵרוֹנָה שֶׁל שֵׁם הַנְּוִ"ה הַמְּסַמְּלֵת אֶת רַחֵל, וְכֵן לֵאמֹר מְרֻמְזָת בְּפֶתוּב מִן הַקְּצָה אֶל הַקְּצָה, בְּהַפּוֹךְ אוֹתֵיּוֹת.

כתוב (ישע'י נח, ז) **"הלווא פרס לרעב לחמן ועניים מרודים תביא בית פי תראה ערם וכסיתו ומבשרך לא תתעלם: אז יבקע פשחר אורך וארכתך מהרה תצמח והלך לפניך צדקן כבוד ה' יאספך"**. הפסוק הזה מרמז על הפרנסה שתבא לעניים בזמן אתחלתא דגאולה, שזה יעורר את הגאולה. וביאר הרה"ג ר' שלמה רייסקין שליט"א שיש כאן רמז **"פרס לרעב"**, שזה ישתלשל דרך מלכות פרס, שתפעל בזמן ה**ערב**, בראשות מלכי **ערב**, אותיות **"רעב"**. וביאר על פי המובא בספר 'צדקת הצדיק' שקליפת פרס היא קליפת **הקמצנות**, לכן הנצחון עליהם יהיה בפזרנות לצדקה, שיתקן את **הקמצא ובר קמצא** שבגלם נחרבה ירושלים.

וכן ששמעתי בשם הרה"ג ר' אמןון יצחק שליט"א **שאובאמ"ה** נרמז ב"ת בכתוב המרמז על שרש הקלפה של כל העולם פידוע. (בראשית לו, לא) **"ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל"**. והפסוק מרמז ששלטונו יהיה לפני שימלך מלך המשיח **"לפני מלך מלך לבני ישראל"**. וכן הוא הנשיא ה**44** של ארה"ב **קמנין דם**. וכמנין **גולה**. ואחריו מלך המשיח ששמו **אדם**, בתוספת **אל"ף**. כמנין **גאולה**. [התקבל מהרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א]. והוסיף הרה"ג ר' מתתיהו גלורסון שליט"א שבסמוך לפסוק **"ואלה המלכים וגו"**, שהוא ר"ת **אובאמ"ה** יש צירוף של הנשי"א **אובאמ"ה**.

יקבצאל ויקרחאל ויקעמסאל ויקעמלקאל ופיליפ זבארקא וטאלהבני עדה ואלהבני ירע ואל לבקש ואל ופנחחאל ופני
 מהאשעש ואל ופיע ואל ופיעלסאל ופיקרחאל ופיליפ זבארקא וטאלהבני עדה ואלהבני ירע ואל לבקש ואל ופנחחאל ופני
 כבישע זבארקא וסויהי ובכילוס וסןחרי והיחמס ואחול וסןתמנע ואלהבכיש וב לעלוך ומנחת ועיבל שפר ואוונם ואלהבכ
 כביענהדשן ואהליבמהבטענה ואלהבכ יד ישחמדן ואשכר ויתרן וכר ואלהבכ יאצרבלהן וזעון ועקן ואלהבכ יד ישעוין ו
 ידישן ואלהאל ופיהחרי לאלפי הסבארקשעיה ואלההמלכיסאשמלכו ובארקא וס לפני מלך מלך לבני ישראל וימלך באד וסב
 תחתי וחשממארקיהתימכי וימתחשס וימלכתחתי והדדבדד וזכאהתמדי בשדהמואב ושסע ירועו ויתו מתהדד וימתחתי
 לחנן בקנעככור וימתבע לחנן בקנעככור וימתחתי והדד ושס ירועו ושסאשט ומיהיטבאלבתמסר דבתמי צהבואלהשמוחא
 להאל ופנינאל ופקנצאל ופתימאל ופמבצראל ופחגדיאל ואל ופיע ירסאלהאל ופיליפ זבארקא וטאלהבני עדה ואלהבני ירע
 רעהאתחי ובצאן והואנעראתבני בלהה ואתבני צלם הנשיאב וויבאי וספאתוד בתמסרעהאלאביהסו ישראלאהבתי וספמב
 שבאוואו וליאי כלודברו לשלום ויחלמי וספחלומוי גד לאחי ווי וספועודשנאאתרו יאמראלי השמשעו ונאהלו ומהצאהשרח
 תיכס ותשתחוו ין אלמתי ויאמרו לואחי והמלךתמלעלנינו ומשו לתמלככו ווי וספועודשנאאתועל למתי וועלדבריו
 דעשרכו בכיסמשחתי וימלי ויספרא לאבי וואלחי ווי גערבו לאבי ווי יאמר לומההחל לומההחל ומההחל לומההחל וואנבו וואני ואמתי
 ביהסבכס ויאמרו ישראללי וספיהולואחי ורעי סבשכס לכה ואלחנאליהסו יאמרו לוהנני ויאמרו לו לך נאראאתשל וסמאח
 שדהו יאלהואישלאמרמהתבקשו יאמראתאחיאככי מבקשהגי דהנבליאיפההסרעיסו יאמרהאי שנסעו מנהי שמעתיאמר
 תנבלוואתו ולהמיתו ויאמרו יאלחמי ונהנהבעלחלמי ותלצהבאוועתהלכו ונהרגהו ונשלכו ובאחדהבדדו וואמרבו ויהי
 לו: יח
 לו: כא
 לו: כה
 לו: לד
 לו: לח
 לו: מא
 לו: ב
 לו: ד
 לו: ז
 לו: ח
 לו: ט
 לו: יב
 לו: יג
 לו: יח

וכן ברק אובאמה בגימטריא **נחש**, הלעמת זה של **משיח**, פידוע. וכן **ברק חוסיין אובמה** בגימטריא **סופת דוד**. עד כאן דברי הרב בן הקון שליט"א. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א **שהכושי** בגימטריא שמו של משיח בן דוד, **מנחם בן עמיאל**. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א **שבאובאמה יש בפנים אותיות מואב**, שהיא הקלפה שממנה יצא מלך המשיח, פיון שהיא מלבשה עליו. וכן רואים שסמל המפלגה שלו הוא חמור, חצוי לשנים, לרמז שהם נלחמים בחמורו של משיח, וחותרים אותו כביכול. [בביאור זה סיעני הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א].

וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הַגֵּר"א עַל הַפְּסוּק (ישעי' מ, ד) "כָּל גֵּי אִינְשָׁא", שְׁלֵעֲתִיד לְבֵא תַנְשָׂא וְתַתְרוּמָם מֵאֵד תּוֹרַת הַרְמֵז. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ כִּינּוּן שְׁפָל עֵינֵי הַגְּאֻלָּה בָּא מִתּוֹרַת הַרְמֵז, לְכֵן בְּזִמְנֵי הַגְּאֻלָּה תַתְרוּמָם וְתַנְשָׂא מֵאֵד תּוֹרַת הַרְמֵז בְּקֶרֶב יִשְׂרָאֵל. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֵהָר (תיקונים קכ): **"כָּל גֵּי אִינְשָׁא", אֵלוּ גִימְטְרִיאוֹת פְּרָפְרָאוֹת לַחֲכָמָה.** וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מ' פ' שְׁלִיט"א שְׁ"כָּל גֵּי אִינְשָׁא", בְּגִימְטְרִיָּא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף סוֹפֵר שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב שֶׁהַזֵּהר דּוֹרֵשׁ עַל תּוֹרַת הַרְמֵז **"כָּל גֵּי אִינְשָׁא".** הַאוֹתִיּוֹת שְׂבָאוֹת אַחֲרָיו הוּא לְמַד כ"ב. שְׁנֵזֶכֶה לְלַמֵּד אֶת הַרְמֵזִים שְׁיֻצָּאִים מִכ"ב אוֹתִיּוֹת. וְכֵן **"גֵּי אִינְשָׁא"** בְּאִתְ ב"ש אוֹתִיּוֹת **תַמ"ר** הַמְרֵמֵז עַל הַתְּמוֹרוֹת שְׁיֵשׁ בְּתוֹרַת הַרְמֵז. וְכֵן מְשִׁיחַ בְּחֻלּוֹף אוֹתִיּוֹת אַח"ס ב"ט ע' סוֹפֵר, הַמְתַעַסֵק בְּאוֹתִיּוֹת. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֵהָר (תיקונים קיח.) עַל הַכְּתוּב **"וַיִּקְבֹּר אֹתוֹ בְּגִי",** שְׁמִשָּׁה נִקְבֵר בְּסוֹד הַכְּתוּב **"כָּל גֵּי אִינְשָׁא".** וְעַל זֶה נֹאמֵר הַפְּסוּק שֶׁל הַגְּאֻלָּה הַעֲתִידָה, **"וַיִּךְ אֶת אָדָם בְּגֵי אִינְשָׁא מִלַּח".** וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁהַגֵּי מְסַמֵל אֶת תּוֹרַת הַרְמֵז שְׁשֵׁם נִמְצָא הַמְעַבֵר לְסוּדוֹת הַתּוֹרָה, וְלַגְּאֻלָּה, וְכֵן מְשָׁה נִקְבֵר בְּמִקּוֹם הַזֶּה, כְּפִי שְׁנִבְאָר עַל הַר נְבוֹ שֶׁהוּא אוֹתִיּוֹת נ' בּוֹ. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֵהָר שֵׁם שֶׁהַגֵּי מְסַמֵל אֶת **"ג"ג** מֵדוֹת הַרְחֻמִים. וּבְאֲרָנוּ בְּמֵאמֵר **"חֲשַׁמֵל מִלְהָ" ש"ג** מֵדוֹת הַרְחֻמִים נִקְרָאוֹת **בְּרִית שְׁלֵשׁ עֶשְׂרֵה,** כִּי הֵן שְׁיִכּוֹת לְבַחֲיַת הַיְסוּד בְּעוֹלָמוֹת, בְּסוֹד **"ג"ג בְּרִיתוֹת שְׁנִכְרְתוּ עַל הַמִּילָה.**

מְצִינוּ בְּמִדְרָשׁ (וִילְקוּט וִיקְרָא תְרַנַּג) **אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר בְּרַ מְרִיּוֹם לְמָה עוֹשִׂים אָנוּ סְכָה אַחַר יוֹם הַכְּפוּרִים, לּוֹמַר לָךְ שְׁכֵן אֶת מוֹצֵא בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה יוֹשֵׁב הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּדִין עַל בְּאִי הָעוֹלָם, וּבְיוֹם הַכְּפוּרִים הוּא חוֹתֵם אֶת הַדִּין, שְׁמָא יֵצֵא דִינָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְגָלוּת, וְעַל יְדֵי כֵן הֵן עוֹשִׂין סְכָה וְגוֹלִין מִבְּתִיָּהֶם לְסָכָה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַעֲלָה עֲלֵיהֶם כָּאֵלוּ גָלוּ לְבָבֵל. ר״אִים שֶׁסְכָה הִיא בַחֲיִנַת גָלוּת. וְלִפִּי זֶה בְּאֵר הַרְה"ג ר' מִסְעוּד אַבּוּחֲצִירָא שְׁלִיט"א אֶת הַפְּסוּק "חַג הַסְּכּוֹת שִׁבְעַת יָמִים" אוֹתִיּוֹת **תשע"ב.** לְרַמֵּז עַל הַגָּלוּת הַכְּלָלִית שֶׁהִיא רַק עַד שְׁנַת תשע"ב וְלֹא יוֹתֵר. וְכֵן מוּבָא בְּקִנְטְרֵס **'נֶפֶשׁ חַיָּה'** (וּאֲתַחֲנֵן תשס"ח) שְׂבִית הַמְקַדָּשׁ נִקְרָא סְכָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (עמוס ט, יא) **"בְּיוֹם הַהוּא אָקִים אֶת סִכַּת דָּוִד הַנּוֹפֶלֶת".** דְּמוּבָא בִירוּשְׁלַיִם (יומא ה.) שֶׁבְּבִית הַמְקַדָּשׁ הָרֵאשׁוֹן נִחְרְבָה רַק הַתְּקֵרָה, **"מִמְרוֹם שְׁלַח אֵשׁ",** וּמִבְּאֵר שֶׁד' כְּתָלִים נִבְנוּ בְּזִכּוֹת הָאֲבוֹת, וְלַתְּקֵרָה לֹא הִיְתָה זְכוּת וְנִחְרְבָה, וּבֵית בְּלִי תְקֵרָה יִצִּיבָה הוּא בַחֲיִנַת סְכָה, וְלָכֵן חֲרַבּוּ בֵית הַמְקַדָּשׁ נִקְרָא סִכַּת דָּוִד הַנּוֹפֶלֶת, לְרַמֵּז שֶׁבְּגִלְלָה שֶׁהוּא הִיָּה בַחֲיִנַת סְכָה הוּא נָפֵל, וְלֵעֲתִיד לְבֵא הוּא יִהְיֶה בַחֲיִנַת בֵּית וַיִּשְׂאָר לְעַד. וְלִפִּי זֶה יֵשׁ כָּאֵן רַמֵּז גַּם עַל סִכַּת דָּוִד הַנּוֹפֶלֶת, שֶׁתִּיפּוֹל **"שִׁבְעַת יָמִים"** אוֹתִיּוֹת **תשע"ב** וְלֹא יוֹתֵר. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהַרְה"ג רַבִּי אֱלֵעָזָר שְׁלֵמָה זִוְנִנְשִׁין שְׁלִיט"א שֶׁעַל חַג הַסְּכּוֹת כְּתוּב **שִׁבְעַת פְּעָמִים בְּתוֹרָה תִּבֵּת "שִׁבְעַת".** וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' בְּנִיָּהוּ שְׁמוּאֵלִי שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב (וִיקְרָא כג, מב) **"בְּסִכַּת תִּשְׁבּוּ שִׁבְעַת יָמִים" ר"ת תשבי".****

וְעוֹד נִרְאֶה לְהוֹסִיף עַל מָה שֶׁהִבְאֵנוּ מִבְּנֵי מִשְׁפַּחְתּוֹ שֶׁל הַרְה"ג ר' יִצְחָק שְׁלֵמָה זִילְבֶּרְמַן זצ"ל שְׁיֵשׁ לָהֶם מְסַרְת מֵהַגֵּר"א עַל שְׁנַת תשע"ב כְּשֵׁנַת קָץ, הַיּוֹצֵאת מִפְּסוּקֵי שִׁירַת הָאֲזִינוּ. עַל פִּי מָה שְׁמוּבָא בְּהַגְהוֹת הַגֵּר"א עַל מְסַכַּת סוֹפְרִים (יב, ח) שֶׁשִׁירַת הָאֲזִינוּ נִכְתְּבַת עַל פְּנֵי **ע"ב** שׁוֹרוֹת בְּסִפְרֵי תּוֹרָה. הֵינּוּ **ע'** שׁוֹרוֹת, וְעוֹד קְבוּצַת שׁוֹרוֹת מְלַמְעֵלָה וּמְלַמְטָה, שְׁנִחְשְׁבוֹת כְּב', וְחַד **ע"ב** שׁוֹרוֹת. וְר״אִים עוֹד קָשֶׁר בֵּין שִׁירַת הָאֲזִינוּ לְמִסְפֵּר **ע"ב,** שֶׁמִּתְחַלֵּק לְע' שָׁנִים חֲבָלִי לְדָה, וּשְׁנַתִּים לְדָה. וְנִבְיָא הָעֵתֵק שֶׁל שִׁירַת הָאֲזִינוּ כְּפִי

שְׁתוּבָה בְּסֵפֶר תּוֹרָה, וְנִרְאָה שֶׁהַ"ב שׁוֹרֵת יֵשׁ לָהּ צוּרַת ס' סְתוּמָה שֶׁמִּרְכַּבֶּת מִשְׁתֵּי אוֹתוֹת ד', וּמִסְמַלֶּת בְּזֶהֱרָה אֶת הַרְחָם שֶׁמִּשָּׁם יוֹצֵא הַגֹּלֶד. וְכֵן הַשׁוֹרָה הָעֲלִיּוֹנָה וְהַתְּחַתּוֹנָה, מִרְכַּבּוֹת כָּל אַחַת מִשְׁשׁ שׁוֹרֹת, הַמְּסַמְּלוֹת אֶת מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף שֶׁהַתְּקוּפָה מִיְחֻסָּת אֵלָיו. וְהַפְּנָה הַשְּׂמְאֵלִית הַתְּחַתּוֹנָה בְּשְׁתֵּי הַקְּבוּצוֹת, הִיא ס' סְתוּמָה. וְכֵן הָאוֹתוֹת בְּקִצּוֹת הַשׁוֹרָה הָעֲלִיּוֹנָה, ו' שֶׁל "וְאֶעֱיֹדָה", י' שֶׁל "וַיִּדְעֵתִי", ק' שֶׁל "קָהֵל", מ' שֶׁל "תַּמָּם" בְּגִימְטְרִיָּא יוֹסֵף. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר מְנַחֵת שִׁי' שֶׁהַפְּסוּקִים מ'"הָאֲזִינוּ" עַד "וַיִּשְׁמַן יְשׁוּרוּן" מִתְּחִלָּים בְּטוֹר הֵימָנִי, וּמ'"וַיִּשְׁמַן יְשׁוּרוּן" שֶׁמִּתְּחִלָּה הַגְּלוּת, עוֹבְרֶת הַתְּחַלַּת הַפְּסוּקִים לְטוֹר הַשְּׂמְאֵלִי. וְאַחַר כֵּן שׁוֹב חוֹזְרִים לְצַד יָמִין, מִהַפְּסוּק "כִּי אֲשָׂא אֶל שָׁמַיִם יְדִי" שֶׁשָּׁם מִתְּחִלָּה הַגְּאֵלָה שְׁבָאָה מִקֶּץ הֵימָנִין. וּבְאֲרָנוּ לְעִיל "כִּי אֲשָׂא אֶל שָׁמַיִם יְדִי" בְּגִימְטְרִיָּא ה'תשע"ב. וְכֵן הַמִּשְׁךְ הַכָּתוּב "וְאִמְרַתִּי חֵי אֲנֹכִי" עִם הָאוֹתוֹת וְהַמְּלִים וְהַכּוֹלֵל בְּגִימְטְרִיָּא תשע"ב. וְכֵן הַפְּסוּק נִמְצָא בְּפֶרֶק לֵב פְּסוּק מ' יְחַד ע"ב. וְכֵן שִׁמְעַתִּי בְּשֵׁם הַרָה"ג ר' בִּנְיָהוּ שְׁמוּאֵלִי שְׁלִיט"א שֶׁבְּשִׁירַת הָאֲזִינוּ יֵשׁ נ"ב פְּסוּקִים כַּמְנִין אֲלֵיהֶ"ו.

הושלמה בס"ד סדרת שיעורי וידאו במאמר הגאולה בתשע"ב 24 שיעורים ניתן להעלות בקישור

<http://www.youtube.com/playlist?list=PL768C2EA3BC5678C6>

קישור למאמר הגאולה המלא והמעודכן מעומד מחדש בשנת תשע"ג.

<https://docs.google.com/open?id=0B-ynllIXzn7XTHk5UINNUEpYNjg>

יצאו לאור לאברכי כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סדור הרש"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל השנה. פרטים בטל 026537343

הוקם בס"ד ארכיון לעלוניים ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדין לא פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד. קישור לארכיון:

https://docs.google.com/folder/d/0B_XwtW-OvSn4emh4WGVXUnVwRTA/edit

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.

או במייל fish@neto.net.il ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.